

Impresiile unui Toma-Didymus pe Vf. Gugu Muntele Sfânt al Dacilor

Pseudo Jurnal de călătorie

**03 august – 07 august
2016**

Impresiile unui Toma-Didymus pe Vf. Gugu, Muntele Sfânt al Dacilor Pseudo Jurnal de călătorie

**03 august – 07 august
2016**

Prefață

Vârful Gugu se află în Munții Godeanu în proximitatea Masivului Retezat la o altitudine de 2291 metri, la confluența Olteniei, Banatului și Transilvaniei, la o distanță de 25 de kilometri de Poiana Mărului din Caransebeș, fiind vârful cel mai înalt al munților din care face parte.

Se spune că la anumite ore din zi, muntele dispare privirii, și, în plus, au fost semnalate tot felul de fenomene stranie. Legenda mai spune că pe Muntele Gugu și-ar fi avut sălașul Zamolxe și din acest motiv, muntele era considerat un loc sfânt de către daci. Tot aici, se spune că Decebal și-a ascuns o mare parte din comoară, fiind convins că spiritul Înalțului Preot o va păzi de urgiile vremurilor.

Legende vin din moși-strămoși, dar chiar și în zilele noastre sunt destui care mai cred în veridicitatea lor. Dovadă că și astăzi te poți întâlni cu căutătorii de comori, care speră să dezgroape mult râvnitul tezaur. Locuitorilor de la baza muntelui li se mai spune și „gugulani”, fiind renumiți pentru longevitatea lor, aceștia punând totul pe seama zonei misterioase în care locuiesc și a încărcării energetice mari. Pentru a ajunge pe Vârful Gugu, trebuie să te pregătești pentru o zi întreagă de mers. Se pornește în traseu de la Barajul Gura Apei.

Pentru cei care vin din București, marșul de apropiere trece prin Hațeg, luând drumul către Caransebeș. La un moment dat apare un indicator rutier care te informează că e momentul să părăsești drumul național și să o virezi la stânga, pe un drum destul de bun, către localitatea Râu de Mori. Valea până la Baraj e presărată cu pensiuni care mai de care mai cochete. Pe măsură ce te apropii de Baraj drumul devine mai anevoios și atenția trebuie să fie turată la maxim, deoarece oricând pot apărea bolovani pe drum, desprinși de pe versantul neprotejat împotriva alunecărilor de rocă.

Distanța de la Hațeg până la Barajul Gura Apei este de 43,2 km, și trece printr-un peisaj mirific care practic te face să înțelegi ce țară minunată avem. Sălbaticul peisaj nu poate fi comparat cu nici-un loc declarat punct turistic, din întreaga lume. E drept că aici lipsesc momentele de maximă adrenalină, ca cele de la Nisa sau de pe aeroportul Atatürk, unde adrenalina e inclusă în preț, deci all inclusiv. Ca să fiu corect cu cititorii acestui jurnal, trebuie să recunosc că zona aceasta nu e un loc nimerit, pentru iubitorii de adrenalină.

Sunt multe descrieri a fenomenelor care se petrec pe aceste meleaguri, și în special în preajma Vf. Gugu. Sunt curios ce ar putea ”descoperi” un Toma Didymus și mai ales cât îi va permite Universul să perceapă.

Mulți dintre turiștii veniți în zonă pot să jure că au văzut vârful dispărând sau că au văzut explozii de lumină tășnind chiar din munte. La începutul anilor 90, au aflat și cercetătorii despre misterele Gugului și au venit în zonă. La finalul expediției lor, au declarat că au văzut luminile (de fapt, niște fulgere globulare), care „au furat” vârful spre cer și nu au putut dormi deloc din cauza unor „energii inexplicabile”.

Tot pentru a cerceta zona, a mai fost trimisă o comisie de oameni de știință, după ce s-ar fi semnalat dispariția unui avion, iar ceea ce li s-a întâmplat a fost și mai straniu. S-au confruntat cu stări nemotivate de spaimă, senzații de sufocare, impresia că sunt priviți, explozii luminoase în vârf. În plus, nimeni nu a putut explica de ce nu a reținut nimic pelicula de film, din câteva ore de înregistrare. Vârful Gugu este amintit și de Victor Kernbach în lucrarea sa „Enigmele miturilor astrale”, care spune că acest vârf este centrul unuia dintre „punctele energetice esențiale” ale Planetei. De asemenea, despre Vf. Gugu a scris și Jules Verne în romanul său intitulat „Castelul din Carpați”, plasând acțiunea romanului în această zonă, fără ca vreodată să fi vizitat acest loc. Se spune că Jules Verne ar fi fost „iluminat” de o ființă celestă.

Deci, din nou, hai la drum ...

02 august 2016

Gata pregătirile preliminare. Urmează "cina cea de taină" (practic o cină fără cină), moment în care, așa cum e și normal, e timpul să ne cunoaștem, cu toate că de fapt suntem toți rude de gradul I, cu excepția unui membru, care a aderat la grup prin "pile", adică pe bază de "nepotism" (prietenie să îi zicem, parcă sună mai ancorat în realitatea cotidiană).

Suntem deci un grup eterogen format din 3 "seniori" (51, 66 și 70 de ani) și 3 "juniori" cu vârste între 34 și 37 de ani.

Ceea ce mă "stresează" puțin este condiția fizică a seniorilor. Unul (51 de ani) nu a fost niciodată pe munte, dar mi se doarme în cort și mai ales în sac de dormit, altul, în vârstă de 66 de ani cu "ciocuri de papagal" declarate oficial și catalogate drept probleme la mers, și eu (70 de ani) cu dureri la genunchiul stâng, dureri ce îmi dau o stare de nesiguranță la urcat și coborât trepte. Grupa de juniori, în perfectă stare fizică și acomodați cu muntele.

Cam asta e componența grupului expedițional. Dacă la unii membrii ai grupului se constată oarecare "rețineri" de ordin fizic, din punct de vedere psihic, întreg grupul manifestă o motivație demnă de invidiat.

Deci, "cina cea de taină", organizată spre a ne cunoaște, are pe lângă acest scop important, și alte puncte pe ordinea de zi: împărțirea sarcinilor, "bătaia în cuie" a itinerariului, definitivarea conținutului bagajelor și distribuirea lor.

Întâlnirea a fost fructuoasă, seniorii fiind absolviți de a căra cele 3 corturi. Succes planetar, pentru care ar trebui să mulțumim providenței că pe lângă seniori, avem în grup și juniori.

Mâncarea nu e o problemă, deoarece am luat numai mâncare deshidratată, așa că ... iar seniorii sunt în avantaj, deoarece juniorii au fost desemnați să care și proviziile.

Am rămas ca noi seniorii să ne cărăm doar sacii de dormit, hainele și izoprenul, dar și așa rucsacul se ridică la 7-9 kg., de persoană.

Referitor la itinerar, aici lucrurile au fost mult mai ușor de tranșat. Totul s-a desfășurat după toate regulile democratice. Fiecare a avut altă părere, minoritatea având câștig de cauză. Deci vom înnopta prima noapte la Refugiul Gugu, nu așa cum propusesem eu, adică la Lacul Gugu, și nici la baza Vf. Gugu, așa cum un alt "majoritar" propusese.

Referitor la importanța necesității de a ne cunoaște înainte de plecare, nici aici nu au fost probleme. 5 dintre participanți eram rude apropiate, iar cel de al 6-lea era prietenul unuia din grup. Deci și acest punct de pe ordinea de zi fiind bifat, ne-am despărțit plini de încredere în reușita expediției.

Toți eram conștienți de scopul expediției și fiecare din noi era pătruns de faptul că Universul ne-a permis să călcăm pe urmele dacilor și ale lui Zamolxe. Fiecare din noi eram conștienți că vom fi martorii unor trăiri deosebite, trăiri pe care fiecare le va percepe însă în felul său, iar eu ca un Toma Didymus, consacrat deja, voi încerca să le trăiesc și să le "descifrez" în cheia cunoștințelor mele și a permisiunii pe care Universul mi-o va da.

Așa că, la drum. Măine la ora 6,30 dimineața ne vom întâlni la km 50, la primul OMV de pe autostrada A1, firește că în sensul spre Pitești.

Ăsta e programul, sunt curios care va fi realitatea, căci noi românii suntem experți în a găsi justificări pentru întârzieri.

Marșul de apropiere îl vom face cu 2 mașini, așa că iar sunt norocos că am putut să mă eschivez de la condus, și în consecință pot sta pe bancheta din spate și "medita", adică să nu fac nimic concret. De fapt nu e o meditație clasică ci mai degrabă o vizualizare a ceea ce se va întâmpla în zilele următoare. Prea multe auzisem despre Muntele Sfânt al Dacilor, despre Vf. Gugu și despre peștera în care s-a retras

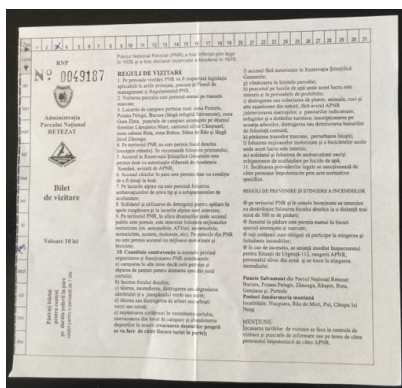
Popas la Călimănești pe Valea Oltului

Regrupare la Barajul Gura Apei

Intrarea în Rezervația Retezat

Biletul de intrare în rezervație, cel pentru mașină se pare că nu era încă tipărit cu noul preț

Zamolxe pentru a studia fenomenele cerești, încât imaginația mea, bogată de altfel, a creat deja o groază de scenarii, care poate pentru unii sunt pure SF, dar care pentru mine au devenit așteptări.

Trebuie să recunosc că am și unele "îndoieli" legate de cât de mult îmi va permite Universul să descopăr. Dar ca un adevărat Toma Didymus, capul sus, pieptul înainte și la drum. Voi vedea în sfârșit cât din ceea ce am "visat" îmi va fi permis să descopăr.

03 august 2016

Da, e dimineață, dar parcă prea dimineață ca să mă scol cu noaptea în cap.

Fac eforturi supra omenești, "țâșnesc" într-un final, cu pași mărunți și nesiguri, din pat, mămânc ceva sumar și îmi fac bagajul, pe care bineînțeles nu l-am făcut în ziua precedentă, cu toate că aveam timp suficient.

Mă urc în mașina care mă aștepta și constatând că se poate spune: "boarding completed", demarăm, nu în trombă, dar suficient de repede căci, evident, suntem în întârziere.

Ajungem, așa cum era și firesc, primii la întâlnirea de la km. 50. Așteptăm cam 25 de minute și apare și a doua mașină. Imi saltă inima de bucurie căci noi putem "apostrofa" pe ceilalți pentru întârziere.

Hotărâm că nu putem rula în coloană, ca cei care își petrec fiecare weekend la Sibiu, indiferenți la faptul că blochează drumul pe Valea Oltului, într-o lipsă totală de respect față de noi "pălmașii" țării.

Deci, fiecare pleacă pe cont propriu, cu regrupări de etapă la Călimănești, Hațeg și Barajul Gura Apei.

Drumul se desfășoară fără probleme deosebite, deoarece e zi de miercuri când traseul București Sibiu nu e blocat de cei cu anumite perechi de organe din dotare triplate.

Ajungem la Barajul Apelor, loc minunat, deosebit atât prin peisaj, cât și prin liniștea și pacea care domnește în jur.

Așa cum hotărâsem, ne pregătim pentru parcurgerea traseului până la Refugiul Gugu, unde vom înnopta. Singura dilemă este: dormim în refugiu, sau afară, în corturi. Totul depinde de numărul de turiști pe care îi vom găsi acolo.

Cam devreme pentru masa de prânz, fiind doar ora 14,28, așa că admirăm peisajul, ne bucurăm pentru regrupare și ne pregătim sufletește pentru atacul pantei.

Ne facem curaj, noi seniorii, și ne apropiem de bariera care marchează intrarea în Rezervația Retezat.

Aici stupoare, dacă în toată documentația scrisă, taxa de intrare era de 10 lei de persoană și 7 lei pentru mașină, practic descoperim că taxa pentru persoane e aceeași, dar cea pentru mașină este de 15 lei, în loc de 7 lei. Conform dictonului că tot ce trăiește, crește, hotărâm că această mică discrepanță nu are menirea să ne împiedice expediția, așa că plătim noul tarif mercurial, mai cumpărăm și 3 hărți cu rezervația, în valoare de 20 de lei fiecare, primim biletele de intrare pe persoană fizică, mașinile fiind omise ca și bilet, nu ca și taxă (business is business).

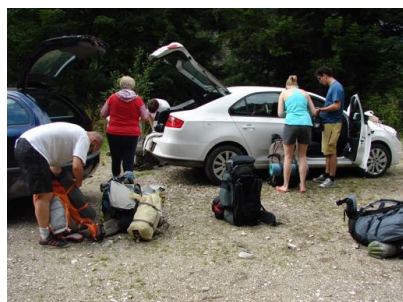
Parcurgem cei 7,8 km pe un drum destul de prost întreținut, care urmează conturul lacului de acumulare, lăsăm în stânga drumul către cabana Rotunda și apoi Poiana Pelegii, drum care ne-ar fi dus în final la Lacul Bucura. La această răscruce este un indicator care atenționează pe amatori că acest drum forestier auto este un drum folosit și de urși. În afară de mine, nici unul din grup nu pare interesat de o astfel de tovrășie. Eu sunt sigur că aş putea purta o conversație constructivă, civilizată cu un astfel de camarad (urs) de drumetie, deoarece atâta timp cât nu îți este frică și transmiți gânduri pozitive, laudative la adresa lui, acesta le percepe și devine prietenos. Foarte mulți oameni greșesc considerând animalele, indiferent că sunt

Drumul spre Valea Pelegii

Nimic nu e mai dulce decât pâine cu brânză sărată cu roșii proaspete

Total e sub control

Poza de grup la plecare

Primul contact cu traseul

domestice sau sălbatice, drept ființe "îresponsabile". Oamenii uită că fiecare gând, rostit sau nu, are o amprentă energetică pe care indiferent că e plantă, animal sau om, fiecare entitate o percepe, o prelucerează și o tratează ca atare.

Eu sunt împotriva împărțirii total arbitrare a animalelor, în domestice și sălbatice. Această diferențiere este total nocivă pentru mulți dintre noi, deoarece eticheta "sălbatic" implică lipsa posibilității de a dialoga și a te fi făcut înțeles. Noi oamenii avem tendința de a subclasa animalele. Ele sunt spirite mai tinere ca noi, care au ales un corp fizic, diferit de al nostru, dar, ne place sau nu, sunt spirite, așa cum am fost și noi cu mult timp înainte.

Mi-ar face plăcere să pot demonstra teoria mea colegilor de expediție, dar șansele sunt destul de reduse. Poate găsesc măcar un câine de stână cu care să pot purta un dialog civilizat, ca de la suflet, la suflet.

Lăsăm deci în stânga drumul care urcă pe valea Lăpușnicului Mare și ne continuăm drumul pe valea Lăpușnicului Mic. Drumul e destul de prost întreținut, cu alunecări de teren și multe stânci căzute pe drum și neîndepărtate.

După cca. 20 min., ajungem la un mic parcaj, unde 6 mașini pot conviețui în armonie. Înțeleg că până aici am putut beneficia de ajutorul neprecupețit și dezinteresat al mașinilor, și deci, de aici, atât juniorii cât și seniorii vor trebui să își ia singuri soarta, și evident și rucsacii, în propriile mâini.

Parcăm cele două mașini și constatăm la unison că un imens gol a pus stăpânire pe stomacul fiecăruia. Deci ... înainte de a lua alte decizii de o importanță deosebită, o masă e binevenită, mai ales că o ascensiune cu burta plină devine o operație demnă de vituoși ai drumețiilor.

Masa la "botul calului putere" devine un adevărat festival culinar, la care contribuie din plin atât brânza sărată de țăran (ea practic e de vacă, dar așa se zice) cât și roșiile pe care trebuie să le terminăm, în caz contrar existând șansa reală de a descoperii, în timpul urcușului, o nouă metodă de a face din ele bulion.

Bine că timpul e frumos, iar vf. Gugu, pe care ni-l imaginăm într-un plan mult prea îndepărtat încă, ne atrage ca un magnet.

Gata și cu masa, urmează pregătirea pentru începerea aventurii.

Renunțăm, cu o oarecare nostalgie, la sandalele purtate pe drum în mașină, și le înlocuim cu bocancii care nu ne vor mai părăsii pe tot parcursul expediției.

Rucsacii sunt gata, corturile sunt distribuite conform algoritmului stabilit la plecare, mâncarea redistribuită, totul e gata de drum.

Singurul lucru care lipsește este poza de grup la plecare. Cum o arăta cea de la întoarcere? Cine știe?

Gata, juniorii sunt gata, seniorii, declarativ, sunt și ei gata. Acum să vedem ce fac papagalii a căror ciocuri jenuie pe unii, genunchiul cu probleme de stabilitate și suspansul primului urcuș pe munte. Interesant va fi cum toate astea se vor integra în decor?

Pornim de-a lungul albiei râului până dăm de un pod construit din tuburi de beton. Înainte fusese un pod, care fusese luat de o viitură.

După trecerea podului, cotim la stânga și urmăm pârâul spre amonte.

Poteca urmează firul apei, traversăm pârâiașe ce coboară din munte, creând o atmosferă de basm, atât vizual cât și auditiv.

Drumul încă nu pare să creeze dificultăți insurmontabile pentru aripa senioră a expediției.

După cca. 30 min., părăsim albia Lăpușnicului Mic și urmăm marcajul banda verticală roz. În toate drumețiile mele montane, nu am mai întâlnit un asemenea marcaj, bandă verticală roz.

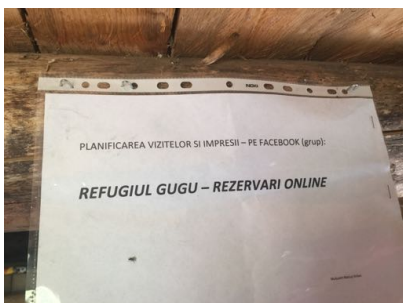
Unul dintre seniori la prima confruntare cu muntele

Urcuș "fără frontiere" fizice

În sfârșit, refugiul

Rezervări online

De fapt marcajul, destul de vizibil, ne duce doar până la refugiul Gugu, după aceea traseul este din categoria "libere impuse", adică fiecare o ia pe unde apucă, având vf. Gugu drept singurul reper.

E ceva similar cu "marcajul" celor 3 Magi călăuziți de steaua de pe cer. Așa că ... dacă ei au ajuns la destinație, cu siguranță că vom ajunge și noi.

Poteca începe să urce prin pădure pe o pantă de cca. 70 grade (nu Celsius). Chiar dacă poteca urcă în serpentine destul de largi, urcușul e îngreunat de bolovanișul care te face să ai dese schimbări de ritm. Urcăm și curios, nimeni nu se plânge de durere, parcă papagalii au zburat cu ciocurile lor cu tot, iar genunchiul parcă primise un supliment de lubrifiant. Miracol. E drept că găfâi din greu, dar nu simt durerea din genunchi.

Continuăm urcușul prin pădure, e greu, dar "mireasma" succesului de a ajunge sus, parcă te revigorează. Vorbesc acum prin prisma seniorilor, căci juniorii zburdă și periodic se opresc și ne privesc cu un aer protector.

Îmi închipui ce o fi în mintea lor, parcă își zic: *"săracii, în loc să stea acasă la tv și să soarbă cuvintele unui june atotștiutor, se târâie pe munți"*, dar din profund respect nu își exprimă gândurile și prin cuvinte.

Referitor la junele autoștiutor, trebuie să recunosc incultura mea din domeniul teologic. Oare un absolvent de teologie, dacă ar fi răspopit, poate fi apelat cu pseudonimul: *preafericit*? Teoretic răspunsul ar fi da, căci dacă te uiți la partea financiară de care se bucură, nu poate să fie decât un *preafericit*. Asta prin analogie cu alți *preafericiți* și mult prea înalți *fericiți* de care suntem păstoriți cu o dragoste demnă de orice mamifer care naște puii vii (atenție însă, unele mamifere își mănâncă puii din prea multă "dragoste").

Urcăm, parcă timpul stă în loc, urcăm și gândul zboară la culcușul unde ne vom așterne sacul de dormit. În cort sau în refugiul?

Începe o parte abruptă, în care trebuie să ne cățărăm practic pe bolovani cam neprietenoși ca dimensiune și poziție.

La un moment dat o boare de WC ne învâluie. Nu știu ce să cred? Suntem pe munte sau pe strada Zăbrăuți (ghici unde e)?

Mirosul se intensifică și brusc apare construcția semeață a unei toalete, construită după toate regulile arhitectonice, bine integrată în decor. Depășim toaleta și dintr-o dată ... refugiul se profilează pe fundalul unui cer încă senin.

Refugiul este destul de încăpător, are o sală dotată cu o masă, și o sobă, bănuiesc că pentru a fi folosită iarna.

Tot în dotarea refugiului este și posibilitatea de a ne reîncărca telefoanele, însă ghinion, facilitatea este accesibilă doar celor dotați cu încărcătoare tip auto.

Deci, cu toate că nu e menționat în nici-un document emis anterior de inteligența umană, dacă nu aveți acest tip de încărcător, nu veți putea decât să contemplați cuceririle tehnicii de ultimă generație, prin cele 2 panouri solare montate pe acoperișul refugiului și care vă pot pune la dispoziție cei 12V atât de râvniți de către utilizatorii de telefonie mobilă.

Suntem norocoși, în refugiul este doar o pereche de tineri din Lugoj, venită tot pentru o escapadă pe Gugu.

Intrăm repede în vorbă cu ei bineînțeles că discuțiile duc inevitabil către daci și spiritualitatea lor.

Aflăm că există o peșteră în care s-ar fi retras, la un moment dat, timp de 3 ani, însuși Zamolxe pentru a studia tainele cerului, peșteră pe care însă nu au reușit să o localizeze tinerii, cu toate că urcase pe Gugu de 4 ori deja.

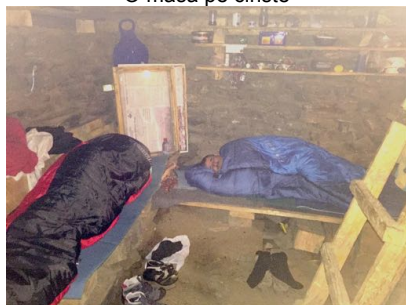
Oare noi o vom găsi? Întrebare tip grilă cu o singură întrebare și o singură variantă

Gastronomie la 2 ochiuri de aragaz

O masă pe cînste

Somn binemeritat la confort de minimum ***** stele

Dimineață la refugiu, împreună cu poteca turistică către toaletă

Izvorul din fața refugiului

Panoul care ar trebui să declanșeze o inițiativă legislativă demnă de valoarea

valabilă. Da, vom găsi noi peștera, căci Universul nu degeaba a permis unui Toma Didymus să participe la o astfel de expediție.

Refugiul are 2 bănci jos, una mai îngustă și alta mai lată. Pe cea lată îmi arunc harșanamentul, ca să fiu sigur că voi dormi la "parter".

La "etaj", accesibil pe o scară mobilă, este priciul unde se poate dormi în condiții decente, având posibilitatea savurării unui concert de sforăituri, interpretat cu măiestrie de un cor constituit adhoc.

Tot din categoria anunțuri către posteritate, pe o grindă e plasată o informare prin care doritorii de cazare la refugiu sunt înștiințați că pot face "booking" pentru rezervare locuri la refugiu, online, pe FaceBook. Informație cam târzie atunci când ajungi la refugiu și îl găsești deja plin.

Dar înainte de toate, masa de seara, numită în termeni uzuali: cina.

Noi seniorii suntem din nou răsfățați soartei,. Masa se pregătește la 2 aragaze de voiaj, poziționate inspirat în interiorul refugiului, deoarece afară începuse să bată vântul. Deci mâncare caldă.

Soba din imagine este un exemplar mai recent decât perioada dacică, dar funcțional pe timp de iarnă.

Cu toate că din principiu nu mănânc cu șapca pe cap, de data aceasta, pătruns fiind de solemnitatea clipei, am uitat-o pur și simplu.

Deci fiecare din noi, conștienți fiind de momentul aproape istoric la care avem privilegiul de a participa, atacăm cu armamentul din dotare minunățiile pregătite de juniori. După cum se poate observa, masa e bogată, nelipsind surprizele. Un chiot străbate munții la apariția pe masă a unei sticlute cu țuică, nu "bătrână" cum ne-am fi așteptat, dar țuică, identificată de noi după gustul și mirosul specific.

"Udăm" cu țuică succesul și ne pregătim de " briefing and conclusions", punctul la care vom "suma" (cred că sună frumos acest termen neaoș românesc) impresiile zilei și vom pune la punct programul zilei de mâine.

Juniorii nu vor fi chestionați, deoarece prin atitudinea lor față de urcușul zilei, nu par a fi afectați în vreun fel de acesta.

În tabăra seniorilor liniște și pace. Nu tu dureri pricinuite de apucături neprietenești ale ciocurilor unor papagali, nu tu instabilitate a membrului stâng, nu tu dureri pricinuite de febră musculară. Misterios, dar totul e ok. Nici oboseala nu își manifestă prezența, cu toate că urcușul până la refugiu a fost făcut în 3,28 ore, puțin peste durata de 2,30 ore menționat în unele ghiduri turistice. Deci totul fiind la superlativ, stabilim ca a doua zi să plecăm în jurul orei 10 spre vârf, unde vom căuta un loc de campare.

Toate punctele de pe ordinea de zi fiind atinse, ridicăm ședința de briefing și ne căutăm un loc cât mai confortabil de dormit.

Eu, din dorința de a cerceta cerul pe timpul nopții, ocup banca lată, mă vâd în sacul de dormit și purced, fără "delay" la somn.

04 august 2016

Scularea mai mult de nevoie decât de voie. Asta în general, deoarece eu am fost printre primii.

Ies afară și mă întâmpină un aer proaspăt pe care dacă ar trebui să îl asociez cu o culoare, aceasta ar fi albastru. Această asociere nu are absolut nici-o legătură cu cerul care e de un albastru dureros de pur.

Până se scoală ceilalți, mă așez pe prispa refugiului și încerc să mă cufund în liniștea devoratoare de impurități sufletești.

E o atât de puternică armonie între lumea fizică și cea non-fizică, încât parcă intri

Grup de culegători de afine

Asta da democrație, unii mănâncă iar alții rezolvă probleme de serviciu ... de la înălțime, iar alții scriu jurnale

Într-o comuniune cu veșnicia.

Clipe pline de încărcătură energetică, spulberate brusc de o întrebare regăsită pe buzele multor membrii ai expediției: cine merge la izvor după apă? Cum eu eram cel mai aproape de izvor (cu cca. 2 m.) mă ofer voluntar, voluntariat care mă va costa un contact cu solul stâncos, contact de altfel nefiind greu de prezis.

Izvorul se află la cca. 56 m., în fața refugiului, pornind pe o potecă marcată doar de rămășițele trecerii altor turiști care au pierdut marcajul către toaletă. Pentru că am ajuns la acest punct, trebuie să remarc faptul că toaleta este foarte curată, fapt care nu îmi poate explica de ce mulți turiști au preferat natura în loc de acest stabiliment.

Deci iau cele 3 bidoane de 5 l fiecare și o pornesc la drum. De ce e nevoie de 15 l de apă, nici până acum nu am putut înțelege, dar mă supun și plec la drum, străbătând două mici văi, foste albi ale unor pârâiașe secate.

Ajung la un panou care m-a pus într-o dilemă totală. Este prima dovadă când observ că și la munte se practică discriminarea. Printre alte animale pe care ești anunțat că ai șansa să le întâlnești sunt: lupul, ursul, acvila de munte și paradoxal: cocoșul de munte. Interesant, numai cocoșilor le era permis să urce pe aici. De ce găinilor de munte le este interzis? Asta discriminare, sper însă că poate vreun parlamentar, citind jurnalul meu, să se autoseseze din oficiu și să depună o inițiativă parlamentară, desigur, în parlament, adică o lege pentru îndreptarea acestei nedreptăți aduse găinușelor de munte.

Mă întorc victorios cu apa necesară igienei personale a membrilor expediției, fapt care mă face să fiu mândru de importanța misiunii mele liber acceptată, când, brusc, mă trezesc în mijlocul unui grup care îmi prevestește o situație greu de controlat. Întru într-un grup de oameni, destul de omogen, format din bărbați, femei și copii, care aduc ceva cu grupul care a încercat asaltul gardului ridicat de unguri la granița cu Serbia. Fiecare poartă în spate un coș înalt, vorbesc repede și se pare că nu pot cădea de acord cu pasul următor ce trebuia să îl facă.

Mă apropiu cu prudență și află că nu sunt ceea ce am crezut la prima vedere, ci sunt culegători de afine.

Au urcat traseul nostru de ieri în doar 45 min., și acum țineau o ședință de punere la punct a planului de răspândire. De la ei am înțeles și faptul că prețul afinelor la livrare e de cca. 60 lei / kg. E drept că dispun de scule adecvate culesului de afine, un fel de pieptene cu care "periază" tufa purtătoare de afine. Important însă e să găsească afinile care cresc în special în golul alpin. Muncă grea și prost plătită. Dacă pe bărbați îi înțeleg, dar pe femei și copii nu prea îi văd implicați într-o astfel de aventură antreprenorială.

Ajung cu apa și se trece la prepararea micului dejun.

Din nou responsabilii cu resortul culinar intră în acțiune, dar de data aceasta acțiunea se desfășoară în aer liber, iar micul dejun e servit pe masa improvizată de lângă refugiul.

E cald, soarele strălucește, cerul e senin, totul e atât de perfect încât cu greu poți realiza că e vorba de o realitate pe care noi cei crescuți între "betoane și asfalt" o putem imagina. Acum fiindcă veni vorba de "betoane și asfalt", trebuie să recunosc cu mândrie că sunt ardelean, sunt Sighișorean și mi-am petrecut copilăria "călărind" dealurile care înconjoară orașul, fără "binefacerile" betoanelor și a asfalturilor.

Țin minte că întreaga mea copilărie petrecută în natură, a pus o serioasă amprentă asupra mea, amprentă care m-a ținut departe de "distracțiile" orașelor.

Am urmat școala de ghizi montani la Casa Studenților din București, apoi am înființat primul cerc de speologie studentesc, Emil Racoviță, cu 6 luni înainte ca Cristi Lascu, student la Geografie, să înființeze cercul Focul Viu, de la Universitate. După plecarea mea, cercul a fost preluat de Ică Giurgiu, cerc care încă trăiește. Deci această expediție nu a fost total străină de preocupările mele de o viață.

Am făcut această mică diversiune de la scopul jurnalului, tocmai pentru a se înțelege faptul că mi-am creat anumite așteptări de la această expediție cu discernământul

Urcuș cu pauze

Prieteni noștri pleacă pe altă potecă către vârf

Urcuș pe grohotiș

unui pasionat al drumețiilor montane.

Gata, masa e gata, toată lumea își poate permite 10 min. de repaus activ, adică de aranjat echipamentul, sacii de dormit, etc.

Lăsăm o parte din bagajul inutil la refugiu, bagaj pe care îl vom recupera la întoarcere.

Trebuie să remarc faptul că într-un refugiu nu se fură. Turiștii pot lăsa la plecare alimente neperisabile sau alte obiecte utile celor care vor trece și vor avea nevoie de ele. Pe munte avem de a face cu un puternic simț de camaraderie, simț pe care numai un om de munte poate să îl aibe. Pe munte toți suntem egali și gata să sărim în ajutorul celor care au nevoie de ajutor. Din păcate mijloacele de acces în Bucegi au stricat acest spirit. Dacă pe vremea când urcam cu grupuri, ca ghid, în Bucegi, nu puteai consuma alcool la cabane, acum cabanele au devenit bodegi cu un miros acru de poșircă (vezi cabana Babele). Singura băutură ce conținea urme de alcool era ceaiul de petale de trandafir de munte cu rom. Atenție, ceai cu rom, nu rom cu ceai. Acum toate cabanele din Bucegi au devenit cârciumi, unde găsești fete în pantofi cu toc, tineri beți cântându-i Sfinxului manele. Înainte, când întâlneai un turist ce mergea în sens invers, îi salutai și îi urai drum bun, acum, am fost foarte aproape să iau una după ceafă când am salutat un grup gălăgios de tineri care coborau de la Omul, pe Cerdac. S-au simțit jigniți. Asta este, asta e amprenta societății în care trăiesc și cu care încercă să se identifice.

Gata cu divagațiile. Să trecem la subiect.

Ce repede trec cele "20 min.", care s-au transformat practic în 40 min., timp stabilit pentru pregătiri.

E clar că e nevoie de o mână de fier pentru a urni expediția, așa că juniorii preiau comanda și dau semnalul de plecare.

Privim în față priveliștea, splendidă, care însă nu reușește să mobilizeze seniorii.

Asta e, deci la drum. Poteca trece pe lângă o stână, unde ciobanul de serviciu ne urează drum bun.

Profit de ocazie și încerc să descos pe cioban. Întrebările sunt simple: cum ajungem pe Gugu și unde e peștera lui Zamolxe. La fel de simple vin și răspunsurile: drept înainte și în vârf la stânga, respectiv, dați de o vale în V și acolo e peștera. Răspunsuri total competente, mai precise decât cel mai sofisticat GPS.

Așa că urmând indicațiile prețioase ale ciobanului pornim la drum. Urcuș destul de abrupt, ne forțează ritmul respirației.

La un moment dat hotărâm să facem un popas pentru regrouparea efectivului, idee primită cu aplauze mentale de către întregul grup.

Dacă stau să mă gândesc bine, nu pot spune că simt oboseală, doar o oarecare euforie generată de apropierea de țintă.

Aerul e parcă energie pură, ce parcă o simți cum intră în plămâni și cum invadează întreg corpul. Totul în jur e îmbibat într-o pace împinsă parcă dincolo de hotarele fizice.

Acum mulțumesc celor care nu au mai marcat traseul de la refugiu la vârf. Acest lucru (dar și unghiul pantelor) face ca poluarea fonică și sfârâitul grătarelor să fie zero.

Ce weekend e ăsta, fără grătare și fără manele? Și totuși poate fi un weekend superb, în care să îți încarci cu adevărat bateriile. Sincer îi invidiez pe cei doi tineri întâlniți la refugiu, cei din Lugoj, care își pot permite drumeții dese în acest loc de basm.

Sunt obligat să remarc și faptul că papagalii cu a căror ciocuri au stresat un senior, nu suportă altitudinile ridicate, iar genunchiul meu funcționează ca nou.

E momentul să ne împăspătăm provizia de apă

Spre vârful Merila Mică

Tabăra e instalată, acum la masă

După masă ... siesta la 2160 m

Nu aş vrea încă să pun pe seama energiilor locului acest miracol, dar voi fi foarte atent la evoluţia lipsei durerilor.

Urcăm în continuare şi reîntâlnim tinerii din Lugoj, care o luaseră pe o altă potecă. De aici ne vom despărţi de ei, căci ei vor să ajungă pe vârf şi să se şi întoarcă la refugiu în aceeaşi zi. Bineînţeles că vor căuta din nou peştera.

Imediat după trecerea de stâna din vale, urmăm cărările oilor, căci, curios, sunt animalele care găsesc drumul cel mai comod. Şi cum sunt multe oi pe munte, de bunăseamă că sunt şi multe poteci. Deci avem nevoie de acces constant la intuiţie, plecând de la premiza că dacă poteca urcă, suntem în traseu, dacă coboară este un semn clar că ajungem într-o vale, deci ieşim din traseu. Urcăm pe valea dintre Vf. Branu (2026 m) şi culmea La Iancu.

Urcuşul e în continuare abrupt, dar fiind în gol alpin, e acoperit cu plante pitice care şi-au întins rădăcinile în cei cca. 5 cm de sol. Sub acest strat subţire de sol e numai stâncă, aşa că o posibilă căzătură, va fi simţită ca o căzătură direct pe piatră. Spun astea deoarece, curios din fire, am experimentat deja acest lucru. Concluzia a fost că trebuie să fiu pe viitor mai atent, dacă nu doresc să iniţiez un exerciţiu de salvare a salvamontului Retezat.

Drumul continuă printr-o zonă cu grohotiş, urcuş care ne pune la încercare talentele de balerini, deoarece sunt "scăriţe" de piatră ce trebuiesc escaladate.

Constatăm că rezerva de apă pentru băut se apropie de cota critică, aşa că ne oprim la un izvor şi ne umplem sticlele. Bun prilej şi pentru o mică odihnă şi un biscuite.

Apă e atât de curată şi de rece. Fiind atât de rece nu e recomandată celor cu plombe sau lucrări dentare provizorii.

Urcăm şi la un moment dat ne apare în faţă un pisc. Spre dezamăgirea generală, nu e Vf. Gugu, ci vf. Merila Mică (2130 m).

Urcăm pe vârf şi în faţa noastră se deschide o privelişte de vis, ce nu poate fi descrisă în cuvinte.

Se vede acum Vf. Gugu în zare. Suntem aproape, la doi, trei paşi de a pune mâna pe vârf. Sună cam exagerat, nu e aşa? Nu punem mâna, dar vom căuta loc de campare.

Cu toate că pare aproape, distanţa am parcurs-o totuşi în cca. 40 min. După ce coborâm în şaua dintre vf. Merila Mică (2130 m) şi vf. Merila Mare (2170 m), începe să întrevădem "luminiţa de la capătul tunelului", sau cum e cunoscut în literatura de specialitate, "licuriciul".

Şaua dintre cele două vârfuri poate fi asemuită cu un platou străjuit de abrupti în ambele părţi.

În mod normal nu e un loc ideal pentru a monta corturile, deoarece vântul se poate isca în orice moment, iar dacă plouă vor avea probleme cei care nu ştiu să înnoate în cort.

Ispita de a avea în faţa ochilor Gugu, şi speranţa că Universul ne-a permis să ajungem aici, sunt suficiente argumente să neglijăm regulile de bază care stau la baza alegerii unui loc de campare.

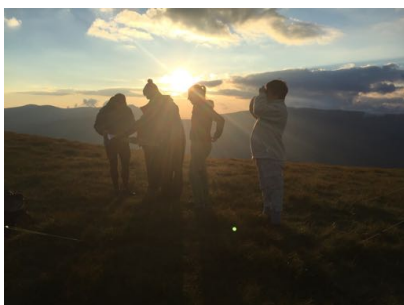
Ne ajutam unii pe alţii ca să instalăm şi să ancorăm cât mai bine corturile. Întâmpinăm mari dificultăţi în a înfige cuiele de la corturi în solul stâncos.

Pentru nişte oameni hotărâţi acest impediment este un fleac, aşa că în final corturile se înalţă falnice.

De remarcat e faptul ca două din corturi sunt poziţionate cu intrarea în cort pe direcţia transversală a şei, spre deosebire de al meu, care e poziţionat în lungul şei, ca să pot vedea noaptea vârful. Sunt pregătit să studiez eventualele fenomene ce pot apărea pe vârf.

Apus de soare pe Merila Mare

Sfere luminoase

Steagul cu heraldica familiei, conceput de Bogdan și care va fi arborat pentru prima dată pe Vf. Gugu (deocamdată cu Gugu doar pe fundal)

Acum e momentul cel mai important al zilei, masa. Bucătar de serviciu Bogdan, care ne va servi omletă la ceaun, făcută din "praf de omletă", premieră pentru mine.

Ne cinstim cu o mică gură de țuică și mâncăm fiecare după preferințele lui. Suntem 3 vegetarieni și 3 "oameni normali". Norocul meu e că Bogdan e și el vegetarian, vorba aceea "așchia nu sare departe de trunchi", el fiind fiul meu.

Omleta a fost delicioasă, sau simțit chiar și ușoare urme de ou. Totul a fost perfect, iar serviciul demn de Capșa.

Și după o cină pe cînste, normal este să se așeze omul să își facă siesta.

Vremea e superbă, e cald, soarele încă nu a apus, dar se preconizează un apus de soare superb, așa că până atunci momente în care fiecare din noi simțim nevoia de a fi singuri cu gândurile noastre. Să fie asta o formă de introspecțiune spirituală, sau doar un efect al aerului rarefiat împletit cu oboseala. Indiferent care e cauza, fiecare s-a cufundat într-o stare de pace interioară, și se poate citi pe fața fiecăruia că trăiește într-o lume transcendentă lumii fizice.

Parcă și vântul și-a oprit răsuflarea, din respect pentru cei 6 care au primit permisiunea din partea Universului de a se închina în fața Muntelui Sfânt al Dacilor.

Încet, încet coboară întunericul. Se prefigurează un apus de soare ireal de frumos. Sunt imagini pe care nu te saturi să le privești. Sunt imagini pe care nu există expresie lingvistică care să le poată surprindă măiestria.

Pot spune că am simțit o stare de împăcare cu mine, stare pe care nu o mai percepușem. Interesant e faptul că această stare de eliberare sufletească a declanșat discuții ce s-au axat în special pe amintiri din tinerețe, amintiri cu un enorm de mare conținut de emoții pozitive.

Simțim o copilărie ascunsă în noi, facem poze peste poze, sute de poze, parcă am vrea să luăm cu noi priveliștea. Știm că nu e posibil, dar o senzație de "foame" de energie ne cuprinde.

Seara s-a lăsat. E momentul în care să facem bilanțul zilei și planificăm programul zilei de mâine.

Briefingul începe cu "inventarierea" materialului foto, captat azi.

Parcurgem fiecare poză filmul zilei derulează prin fața ochilor. La un moment dat, privirea rămâne ațintită pe 2 poze.

Pe fiecare din ele apare câte o mică sferă luminoasă, sferă pe care nu o văzusem cu ochiul liber.

La început am crezut că e un efect foto parazit, dar privind mai atent sferele, se observă că fiecare din ele prezintă un halou în jur, și mai interesant nu sunt identice ca formă.

Acum înțeleg de ce Universul ne-a ajutat să ajungem până aici. Se pare că pe întreg drumul am fost însoțiți de entități care ne-au călăuzit și ne-au ajutat.

Acum pot spune că Universul mă sprijină în demersul meu de arăta celor care vor avea răbdarea să citească acest jurnal, că Muntele Sfânt al Dacilor e real și trăiește. Acest munte este cheazășia existenței neamului nostru, a continuității sale și a viitorului său.

Curiozitatea ne-a împins să privim micile secvențe video înregistrate pe parcursul zilei. Stupoare, pe una din ele se văd sferele luminoase deplasându-se. De fapt aceste sfere luminoase se pot vedea și pe pozele alăturate. (vezi [Video 1](#)).

Cum vântul a început să bată din ce în ce mai tare, ne-am retras fiecare în cortul său, rămânând ca în dimineața următoare să stabilim programul.

Vântul bate din ce în ce mai tare, iar cortul meu, care e perpendicular pe direcția vântului e cel mai afectat, dar asta e, nu am cum să îl mut, poate mâine.

Meditație combinată cu "telepatie" telefonică

Pregătirea mesei, micul dejun și siesta cu Vf. Gugu pe fundal

Situația în corturi e total diferită, unii sforăie, alții vorbesc în șoaptă, iar alții se roagă la tot ce ar putea ajuta ca vântul să nu transforme cortul în delta plan.

Cam asta e atmosfera în momentul în care tabăra noastră s-a cufundat în realitatea unei nopți negre cu un fond sonor înfricoșător, generat de vântul care începuse să bată în rafale din ce în ce mai puternice.

Oricum eu fac parte din categoria celor care sforăie imediat ce pune capul pe pernă, așa se spune. E drept că eu personal nu m-am auzit nici-odată sforăind, dar dacă alții spun asta, până la proba contrarie, trebuie să îi cred. Și pentru a încheia povestirea într-o notă "hollywood-iană", Bogdan a adus din Olanda steagul cu heraldica familiei noastre.

Gata, acum pot trece la programul de sforăit prevăzut în desfășurător. Noapte bună.

05 august 2016

Noapte de coșmar pentru unii, noapte de relaxare pentru alții. Motivul stresului a fost vântul, care, pentru cei neînvățați cu muntele, a provocat o insomnie totală. Și cu toată noaptea nedormită, dimineața toți sunt fresh (na, mă dau și eu mare cu neologismele cunoscute, și mai știu unul "cool"). Pentru unii dimineața începe cu meditație, pentru alții cu pregătirea mesei.

Pentru mine începe cu dorința de a avea confirmarea descoperirii de aseară cu sferile luminoase. Așa că ies din cort și mai "trag o dublă". Cam frig, așa că intru repede în sacul de dormit ca să savurez, poate, o nouă "captură" video. Într-adevăr, se vede clar sfera luminoasă (vezi [Video 2](#)). De data asta, după mărime și intensitate, sunt sigur că este unul din paznicii muntelui, care ne-a fost aproape tot timpul, din momentul în care am pășit pe pământul sfânt al dacilor. Încerc să mai trag un pui de somn, dar existența sferei mă ține treaz.

Într-un târziu, adică după 3 minute, mă scol, deoarece zgomotul de ibrice și castroane îmi aduce aminte de diminețile în care mă trezeam la Abadiânia în Brazilia unde camera Rafael era strategic plasată deasupra bucătăriei. Mă trezeam delectat de o simfonie de cratițe lovite violent, acompaniate de un puternic cor de voci, care într-o curată limbă portugheză își depăneau impresiile de peste noapte. Atenție, la bucătărie erau numai femei, așa că unele erau vesele, altele mai puțin vesele, în timp ce marea majoritate erau chiar indispușe. Ce să faci, nu toți pot fi mulțumiți, așa e viața.

Din nou omletă, din nou brânză și din nou cafea fără cafea, adică cafea cu ușoare urme de cafea, deoarece am uitat acasă borcanul cu Ness.

Vântul bate încă cu intensitate medie, iar Vf. Gugu este învăluit în ceață. O siestă binemeritată și suntem gata de briefing.

Hotărâm cu o majoritate covârșitoare să formăm 3 grupe care să execute activități diferite.

Prima grupă, formată dintr-un membru, va pleca în recunoaștere pe Gugu, a doua grupă, formată tot dintr-o persoană, va asigura permanența la punctul "Gugu base camp", adică va lenevi la corturi, iar cel mai numeros grup, format din restul de 4 membrii, va coborâ la Lacul Gugu, situat pe o curbă de nivel la altitudinea de 2000 m.

Această hotărâre a fost luată după o testare cu pendulul, pentru a afla dacă există permisiunea de a urca pe vârful sau nu. Pentru mine e clar că în asemenea situații trebuie să ținut cont de punctul de vedere al Universului, care practic patronează această expediție.

De multe ori cerem ceva Universului, dorim cu ardoare un anumit lucru ... și cu toate acestea acel lucru nu îl obținem. Prima reacție este cea de revoltă împotriva Universului care nu ține cont de rugămintea noastră. Această revoltă poate îmbrăca forme diferite, de la revolta simplă la negarea existenței omnipotentului Univers.

Coborâș aproape în rapel

Experimentul cu câinele care se vede în prim plan

Un lucru ar trebui să știm, Universul recepționează absolut toate "cererile" noastre, le analizează și RĂSPUNDE la ele atunci când e cel mai bine pentru noi și sub forma cea mai potrivită nouă. De exemplu, cerem o anumită mașină roșie, și după un timp primim una verde, de altă marcă, dar mai bună și mai ieftină. Asta înseamnă că Universul ne-a dat o mașină, dar una care să corespundă necesităților noastre și nu dorinței noastre exprese. Pentru Univers cererea a fost MAȘINĂ și nu de o anumită culoare. Un alt mod greșit de a ne adresa Universului este cel legat de forma verbului folosit în "cerere". Este greșit să cerem "să nu mă îmbolnăvesc de gripă", în loc să cer Universului "să fiu sănătos".

Revenind la testul meu, în care solicitam acordul de a păși pe vârf azi, este nu numai o formă de a testa acordul, dar și o formă de respect față de cel care a acceptat să patroneze expediția.

De fapt ceea ce m-a făcut să testez permisiunea a fost starea vremii de pe vârf, nori, ceață și vânt.

Am fost martorii existenței entităților care însoțesc drumeția, deci nu suntem singuri.

Ca să fiu sincer până la capăt, pe una din entități (cea pe care am văzut-o pe 4 august seara) am recunoscut-o, deoarece a fost lângă mine în multe situații de anul trecut din martie și până acum, și de foarte multe ori a acceptat să mi se arate în poze luate în situații diferite. Am recunoscut-o după haloul care înconjoară sfera luminoasă, halou care s-a păstrat același. Este vorba de spiritul soției mele, care are grijă de mine și de copiii noștri în continuare. A nu se crede că am luat-o razna, dar cunoștințele dobândite mă îndreptățesc să afirm că spiritele neîncarnate, de cele mai multe ori, continuă să ne ajute de acolo de sus și mai ales să ne sfătuiască.

Deci neavând permisiunea, ne-am orientat către coborârea la Lacul Gugu.

Ne-am făcut bagajele și am pornit în jos pe valea dintre vf. Merila Mare și vf. Merila Mică. Poteca, așa cum a ales-o cei mai buni cunoscători ai meleagurilor, oile, coboară destul de abrupt, pe o pantă cu vegetație așezată pe un substrat stâncos. Coborâșul e destul de abrupt, virăm la stânga pe o pantă mai puțin abruptă, dar mai lungă. Intrăm pe o curbă de nivel care ne aduce la același nivel cu lacul. În drum întâlnim o turmă de oi, însoțită de cei 12 câini din dotare.

Conform fișei postului, 6 dintre acești câini asigură "izolarea" intrușilor, restul acoperind lipsa acestora din dispozitivul de pază a turmei. Vorbim aici de 900 de oi, disciplinate de altfel.

Să ne reîntoarcem la cei 6 câini care asigurau flancul de unde veneau intrușii, adică noi.

O ocazie mai nimerită nici că îmi puteam dori, să mă aflu în fața unui animal deslănțuit și să pot stabili un dialog coerent cu el.

Prima reacție, firească de altfel a câinilor a fost aceea de a "impresiona" intrusul cu un arsenal de lătrături, bine pus la punct din punctul de vedere al repertoriului.

Toți lătrau oarecum sincron, cu foarte mici pauze. Faptul că erau pauze, și ele sincrone, m-a dus cu gândul că unul din ei juca rolul de "mareșal al curții", și deci lui trebuia să mă adresez.

Nu a fost greu de identificat personajul, era un câine mare, lăptos și care părea mai autoritar.

Deci toți lătrau asurzitor, dezvelindu-și cât de mult posibil caninii.

Așa cum am relatat despre o posibilă întâlnire cu un urs, am aplicat aceeași tehnică, spre nemulțumirea colegilor de drum, care se grupaseră, asigurând în caz de nevoie posibilitatea unei fugi strategice.

Am lăsat jos bățul cu care mergeam și am întins palmele spre el, nedepășind cu ele linia trupului meu, adică indicând faptul că am bune intenții. Este foarte important "limbajul gesturilor". L-am privit în ochi și mental i-am trimis gânduri legate de faptul că îi dau dreptate că trebuie să păzească turma de intruși, dar că noi nu doream să facem rău turmei. L-am lăudat pentru aspectul și inteligența lui, că doream să ne

împrietenim, că știam că e un câine cu anumite responsabilități și mai ales că e frumos și apreciez faptul că este la datorie tot timpul. Toate aceste "pregătiri" au durat cam 3 – 5 minute, timp în care lătratul a continuat. De remarcat e faptul că în tot acest timp, ciobanul nu a intervenit, privind de la distanță scena, neînțelegând de ce m-am oprit.

Reacția câinelui nu s-a lăsat așteptată. Lătratul acestui câine a început să scadă din intensitate, iar pauzele devenind mai lungi. Ceilalți câini au continuat concertul la nivelul inițial. La un moment dat acest câine s-a oprit din lătrat și a început să privească la atitudinea celorlalți câini. Ceea ce am observat eu este faptul că acest câine era într-o mare dilemă, să continue să latre, sau să dea curs chemării mele de a ne împrietenii.

La un moment dat s-au oprit din lătrat toți câinii, ne mai manifestând agresivitate față de noi.

Concluzia a fost clară: putem intra în dialog cu animalele, dacă vom trata animalele ca niște parteneri.

Noi ne-am continuat drumul, iar amicul meu a lăsat turma și ne-a urmat o bună bucată de drum, parcă dorindu-mi compania.

Animalele trebuie respectate, trebuie ajutate să evolueze, căci și ele urmează un proces evolutiv. A le ajuta, nu înseamnă a le scurta viața, pentru a le mânca. Asta e un motiv pentru care mulți oameni mănăcători de carne, cu timpul, devin excesiv de agresivi.

La spitalul de psihiatrie din Vodskov, de lângă Aalborg, Danemarca, acum 8 ani s-a făcut un experiment. E vorba de un spital în care sunt internați pacienți "furioși" ținuți tot timpul cu sedative.

S-au ales 2 grupe de test, cu simptomatice relativ similară. Unui grup i s-a dat hrană fără carne sau produse derivate din carne. Aceeași medicație. Celălalt grup, cel martor, a primit în continuare același meniu cu carne ca înainte. Fiecare grup mânca separat, ca să se elimine posibilitatea de a se influența.

După 3 luni, s-a constatat că celora care nu au mai mâncat carne, au putut să li se scadă cantitatea de sedative administrate cu 60%, în timp ce grupului martor au trebuit să le mențină doza de sedative. Păcat că asemenea experimente nu se popularizează. De ce nu se popularizează? Știm cu toții cât ar afecta producția de preparate de carne, deci pierderi importante în buzunarele unora.

Referitor la acest lucru, am avut discuții cu mulți cunoscuți care considerau că a fi vegetarian este o greșeală. Am încercat să aduc argumente de ordin fiziologic cum că structura sistemului nostru digestiv este similar cu al animalelor ierbivore, dar și argumente de ordin teologic. Degeaba am invocat prevederile din Biblie, Geneza (Facerea) 1:29 care spune clar: *Și Dumnezeu a zis: "Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe suprafața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: asta să fie hrana voastră."* Deci Dumnezeu a fost foarte clar: oamenii trebuiau să fie vegetarieni. Ce s-a întâmplat însă?

După potop, Dumnezeu a dat o dispensă: fraților puteți mânca carne și așa au început jertfele animaliere (miei, oi, etc.), care erau jertfite pe altarul de jertfă pentru a îl îmbuna pe Jehova, iar carnea rămânea preotului care slujea în templu. Cum numărul jertfelor creștea, preoții au început să împartă, la început cu familia, apoi cu credincioșii, surplusul de carne ... și așa s-a răspândit consumul de carne în populație. Oare cum se cheamă copilul care nu își ascultă tatăl? În Geneza (Facerea) 9:3 Noe spune că ar fi auzit de la Dumnezeu dispensa: *"Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de hrană ..."*. De fapt această dispensă a fost utilă la momentul respectiv. Dumnezeu a văzut că Adam și Eva, trădăveau în Eden, fără să se preocupe de evoluția lor. Așa că "i-a ajutat" să plece din Rai și i-a aruncat în "groapa cu lei". Cum însă evoluția era prea lentă, Dumnezeu a hotărât să îi "sprijine" permițând măncarea de carne, deci dându-le posibilitatea de a conștientiza și antrena liberul lor arbitru, fără de care nu există evoluție.

Cum însă fiecare are propria teorie referitoare la animale, să nu uităm că sunt și ele ființe vii, cu emoții, dureri și aspirații. Apropos, danezi au finanțat cu 3 ani în urmă un proiect de cercetare, finanțat cu 1.200.000 koroane daneze, care trebuia să afle dacă peștii simt durerea. Absurd, sigur că simt durerea, dar pe noi ne lasă reci când îi

Excursia la lacul Gugu

pescuim. Cică e un sport, ce sport e acela prin care ne întrecem să generăm durere altor ființe? Nu e sport, e un egoism împins la absurd, ca și vânătoria de altfel.

Dar trebuie să respectăm credințele fiecăroră, dacă aceste credințe le asigură stabilitate emoțională. Eu am însă convingerea că vom reveni la un moment dat la cerințele pe care Dumnezeu le-a pus după crearea primului om și ne vom întoarce ca vegetarieni în Edenul din care am plecat.

Ajungem la lac și constatăm că peisajul merita efortul. Apa e limpede, rece și plină de mormoloci. Nu mă așteptam ca la această altitudine să întâlnesc broaște, dar nu broaște comune, ci broaște din familia broaștelor râioase.

Unii dintre noi se spală în lac, fără să plonjeze însă în el, în timp ce eu îmi rezerv plăcerea de a mă spăla la întoarcere la bază. Pare mai sigur.

Drumul de întoarcere e parcă mai anevoios, deoarece alegem să o luăm pe o scurtătură. Pe parcurs constatăm că a fost o hotărâre neinspirată, deoarece trebuie să luăm în piept un urcuș pe grohotiș.

Drumul are însă și avantaje. Trecem pe lângă un izvor cu apă rece cu un gust oarecum deosebit, bun la băut și parcă reconfortant.

Cu mici popasuri, ajungem în sfârșit pe platoul din fața Vf. Merila Mică, pe care îl escaladăm cu un entuziasm debordant, deoarece știam că din vârf se văd corturile.

Încetăm pasul și ne relaxăm. Amurgul se pregătește să coboare peste munți. Vârful Gugu se vede în zare, misterios și semeț.

Facem un popas pe Vf. Merila Mică și privim Gugu.

Cerul e limpede, nici-un nor, vârful se vede clar în fața noastră.

Stând așa, întins pe iarbă cineva din grup îmi atrage atenția să privesc spre vârf, ceva ce parcă ar fi o iluzie optică. Atrag atenția asupra fenomenului și celorlalți. Nu, nu e o iluzie optică. Vf. Gugu are o aură. Mă uit la vârfurile din jur, fenomenul nu apare. E cât se poate de real. Aura e portocalie și îmbracă inclusiv piciorul care coboară spre lac.

La un moment dat se schimbă forma și culoarea aurei, se lățește și devine argintie. Nu poate fi vorba de o reflexie a soarelui, deoarece încă nu s-a apropiat de apus. E lumină și senin.

Practic Vf. Gugu are un mic "frate geamăn" puțin mai mic, între ei fiind un foarte mic platou, așa se vede din depărtare. Între aceste două piscuri este un arc de cerc, ceva în genul forme de curcubeu, dar tot de culoare argintie, culoare care se poate vedea perfect. E ca o cunună care arcuiește între vârfuri. Am contemplat fenomenul o jumătate de oră, după care am coborât entuziast la tabăra de corturi.

Și de aici se vede acea aură, care a mai durat cam 45 de minute, după care s-a pierdut, parcă s-ar fi volatilizat. Am încercat să fac poze, dar cu greu se poate vedea fenomenul.

De pe Vf. Merila Mică se vede clar aura, poate și datorită faptului că eram cam la aceeași înălțime, dacă ne referim la faptul că vorbim despre o vedere în perspectivă, adică vedeam conturul vârfului oarecum direct, nu privit de jos în sus, așa cum se vedea de la tabără.

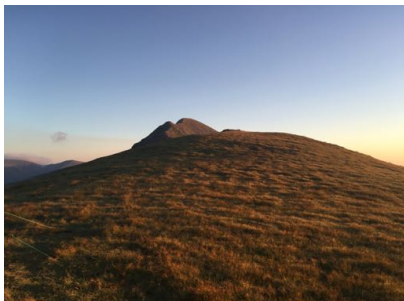
Mă bucur că nu am fost singurul care a văzut aura, fiind încă 5 martori la fenomen. Al șaselea nu poate depune mărturie, deoarece era plecat după apă.

Acea imagine mi-a rămas atât de puternic întipărită în minte, încât și acum, dacă închid ochii, o pot vedea în toate detaliile ei.

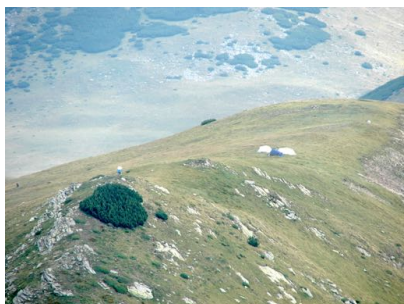
Să fi fost asta motivul pentru care Universul nu mi-a dat acceptul să urc pe vârf? E foarte clar că dacă aș fi urcat azi, nu aveam cum să fiu și pe vf. Merila Mică, ca să pot vedea cu ochii mei aura și pe Muntelui Sfânt al Dacilor.

Drumul de întoarcere

Aura Vf. Gugu (cu puțină bunăvoință se poate observa aura care e cam de 3 mm față de profilul vârfului)

Urcuș anevoios pe potecă de creastă

Dacă voi avea privilegiul de a descoperii și peștera lui Zamolxe, chiar pot spune că sunt iubit de Univers, dar să vedem.

Se lasă seara și vântul începe să bată. Știind ce pățisem cu o seară înainte din cauza vântului, hotărâsc unilateral să rezonez cortul. Zis și făcut, îl răsucesc, și constat că la foarte scurt timp și Bogdan îmi urmează exemplul. Sper să fie o noapte fără escaladări de intensitate a vântului.

Normal, urmează cina și tradiționalul briefing, în care schimbăm păreri despre cele "descoperite" azi. Spre regretul meu, experimentul făcut de mine cu câinele, a fost eclipsat de aura vârfului. Oricum am satisfacția că cei care au asistat la experiment, pot certifica succesul lui.

Culcarea, mâine poate că voi cucerii bunăvoința Universului și voi păși atât pe Gugu cât și în peștera lui Zamolxe.

06 august 2016

Nici nu se luminase încă de ziuă, că și testam posibilitatea de a urca pe vârf. DA, pot urca și mi se permite să și descopăr peștera. Va fi deci o zi mare pentru mine.

Toată lumea e în perfectă stare de funcționare, cu toate că și în noaptea care a trecut a bătut vântul strașnic. De fapt, la briefingul de aseară, am stabilit că indiferent dacă am urca pe vârf sau nu, vom coborâ azi la refugiu unde vom dormi și a doua zi vom pleca spre București.

Urmăm conștiințioși programul deja devenit tradițional: micul dejun și siesta corespunzătoare.

Cum aveam permisiunea de a urca pe vârf, pornim la drum, asigurându-ne că steagul cu heraldica familiei se găsește în posesia lui Bogdan.

Drumul la început e relativ ușor, după care poteca urmează creasta. Bine că nu bate vântul și e cer senin.

Începem urcușul, lăsând în urmă corturile, care se pierd în zare.

Drumul pe creastă e spectaculos, de ambele părți prăpastie de cel puțin 150 m, dacă ținem cont că lacul e la 2000 m, iar vârful la 2291 m.

Întâlnim aceeași turmă de oi, turma întâlnită ieri la lac. De data asta câinii ne-au acceptat ne mai lătrând la noi, însemnând că o prietenie odată acceptată, nu se uită ușor. Remarca asta a fost făcută de cineva care asistase la experimentul de ieri și mă unge pe suflet.

Ne este dat să fim martorii unei alte întâmplări, care îmi întărește convingerea că animalele sunt mult mai inteligente decât bănuim.

În turmă era și o capră albă care trecând pe lângă noi, a observat că o fotografiam. S-a oprit în fața noastră să o pozăm, și cum turma era în mișcare și nu putea sta pe loc, a ocolit o stâncă și a apărut deasupra noastră, ca să continuăm ședința foto.

Urcăm în continuare pe creastă, pe o potecă îngustă și trecem de primul pisc, coborâm cam 3 m pe un mic platou ... și atacul final al vârfului.

De sus se vede o priveliște de vis. Practic nu poate fi descris peisajul. Nu simțim oboseală, simțim doar că am pătruns într-un tărâm de basm.

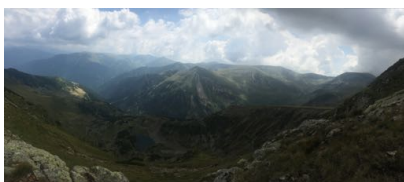
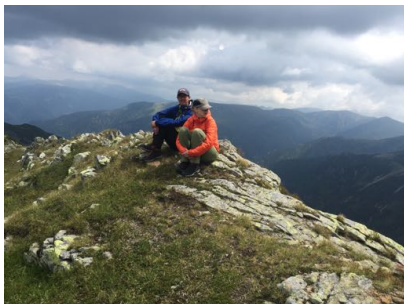
Cerul e senin și bate un vânt slab.

Ne așezăm și sorbim aerul proaspăt, plin de o armonie perfectă, plin de iubirea celor care ne-au fost strămoși. Poate pare puțin cam exaltată descrierea mea, dar numai cineva care a trăit măcar o secundă pe acest munte, poate înțelege unicitatea momentului.

Dacă au fost un popor cu un grad foarte ridicat de spiritualitate. Astfel se explică de ce Sf. Andrei nu a întâmpinat rezistență din partea preoților autohtoni atunci când a propovăduit creștismul pe pământul dac. Nu a existat împotrivire deoarece

Ședință foto inedi

percepțiile cu care venea Sf. Andrei erau similare cu percepțiile religiei Zalmoxiene. Populația a îmbrățișat creștinismul fără rezerve, deoarece ea deja trăia în aceste percepții. Putem spune fără să greșim că religia dacilor a fost o religie precreștină.

Privind panorama deschisă de jur împrejurul nostru, privind munții aceștia încă puri, nepoluati de pseudo civilizația pe care am inclus-o deja în modul nostru de viață, mândria că suntem români prinde aici, parcă, rădăcini mai puternice. Mândria că suntem români e un lucru pe care nu ni-l poate lua nimeni atunci când o conștientizăm. Vedeți, eu sunt ardelean (de modă veche), și cu toate că trăiesc de 26 de ani în afara țării, la cei 70 de ani ai mei, eu continui să simt că sunt ardelean, și mă bucur că fiul meu e legat de minunata noastră țară, cu toate că avea 8 ani când am plecat. A te simți urmaș al înțelepților daci e un lucru care te hrănește chiar și departe de țară.

Privim în jurul nostru și nu ne mai săturăm. Păcat că nu e loc să îmi construiesc o mică colibă și să locuiesc aici alături de sufletul celor care îmi sunt strămoși. Bine că au inclus Gugu în Parcul Național Retezat, protejându-l de furia antreprenorilor. Cum ar arăta această oază de liniște având telegondolă de la baraj până pe vârf? Bine că există o divinitate care ne apără, așa cum ne-a apărât în toată existența noastră ca popor, putând astfel să spunem că suntem într-adevăr poporul ales (cu acte în regulă).

Dar să revenim la "oile noastre". Stăm pe vârf, ne umplem plămânii cu aerul proaspăt și constatăm la unison că nu suntem obosiți, constatare de altfel verificată de când am început expediția.

Vine momentul mult așteptat, poza cu steagul cu heraldica familiei, fluturând pe Vf. Gugu. Moment solemn, la care în loc de famfara militară și tradiționalele 21 de salve de tun, bat doar inimile a trei oameni, bătai care acoperă în totalitate atât presupusa famfară cât și zgomotul salvelor. Sunt sigur că de fapt, în acel moment am fost nu trei, ci patru. Am fost formația aproape completă, chiar dacă unul nu a încăput în poză, deoarece iubirea ei nu poate fi cuprinsă într-un biet cadru foto iar altul e la Copenhaga.

Stăm pe vârf încă o jumătate de oră, parcă nu îți vine să mai cobori ... dar ne așteaptă strânsul taberei și ... găsirea peșterii atât de bine ascunsă celor care nu merită să o găsească.

E tare greu să selectezi câteva poze din cele peste 450 făcute pe vârf. Pare hilar, dar ne-am comportat ca și un copil care a primit în dar primul lui aparat foto. Ar dormi cu el și în pat, tot așa și noi, am făcut poze după poze, indiferent dacă se repetau ca poziție, asta numai din dorința de a încerca să luăm cu noi la coborâre tot acest mister, uneori ireal, dar palpabil. Aici e un amalgam de real cu ireal, de liniște cu freamăt, de lumină albă pură împletită cu cromaticul aspect al munților din jur.

Acum constat cât e de săracă limba pe care o vorbim, atunci când trebuie să descrii acest colț de rai. Da, acesta e un colț de rai binecuvântat, care ne-a fost dat nouă, poporului ales, popor care nu va pieri nici-odată, indiferent cine va încerca să îl facă să dispară, pentru a uzurpa titlul de popor ales, care ne-a fost dat de către Divinitate, și pe care l-am păstrat integru (cu mici scăpări) de-a lungul veacurilor.

Eu cred că dacă am trimite, doar 2 săptămâni, în team building, conducătorii țării aici pe vârf, destinele și viața celor care locuiesc în această țară, ar fi cu totul alta.

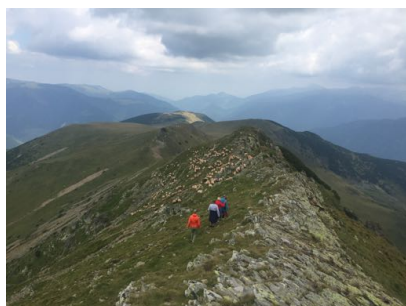
Obs. Nestimați tovi parlamentari, nu vă fie teamă că nu vă puteți ridica burțile la această altitudine, noi depunem mărturie că nu veți simți oboseală, singura problemă este că pe durata sejour-lui nu veți avea ce fura, aici sunt numai stânci, iar spiritualitatea nu se poate fura, ea doar se dobândește. Vă garantez însă că vă veți întoarce cu mult mai multă bogăție, bogăție spirituală, care însă nu vă va ajuta să vă ridicați poziția în top 300.

Gata cu sfaturile care nu vor fi nici-odată urmate, ne pregătim de coborâre, un drum destul de anevoios, dar frumos.

Pe drumul de întoarcere întâlnim ciobanul de ieri, pe care din nou îl întrebăm despre poziția peșterii. Și ieri l-am întrebat, dar acum, neputând să îl supunem testului cu poligraful, îl întrebăm din nou și vom compara răspunsurile. Răspuns identic: mergeți

Vf. Gugu – Muntele Sfânt al Dacilor

Coborâre fără peripeții, dar cu regrete

Aici a fost tabăra care va rămâne în inima mea pe veci

drept înainte pe coamă și apoi cotiți la stânga. Nu mai avem nici-un dubiu că nu vom găsi peștera. Deci, mergem pe coamă și apoi cotim la stânga, mai explicit nici că se putea.

Coborâm veseli că în sfârșit avem cheia descoperirii locului peșterii. Mă gândesc cât de simplu era pentru Zamolxe să meargă doar pe coamă și apoi să cotească la stânga.

Dar înainte trebuie strânse corturile, împachetați sacii, mâncarea rămasă, etc. Când mă gândesc că trebuie să plecăm mă apucă o nostalgie. Întotdeauna plecările au fost pentru mine clipe de tristețe, dar de data asta plec cu dovezi palpabile care îmi întăresc certitudinea că Vf. Gugu este Muntele Sacru al Dacilor. E bine uneori să fi un Toma Didymus. E bine să simți pe propria piele ceea ce afli de la alții, asta ca la rândul meu să susțin cu toată convingerea faptul că dacii au fost cei care pe bună dreptate erau cunoscuți ca fiind poporul ales. Ei nici-odată nu s-au lăudat cu acest apelativ, așa i-au descris contemporanii, spre deosebire de alții care s-au auto-intitulat.

Coborâșul e pitoresc, ne așezăm pe creastă și așteptăm ca oile să treacă, căci nu ne dorim să creem panică în rândul lor, deoarece și așa, unele șchioapătă.

Încet, încet ajungem la tabără. Aici ne așteaptă cea care și-a arogat "rolul de paznic" precum și de purtător de cuvânt în raport cu ciobanii locului, cu toate că pe un asemenea munte, cum e cel pe care ne aflăm, șansele de a fi "jefuiți" sunt nule. A mers cu noi 2/3 din urcuș, dar a ales, la un moment dat, să se întoarcă căci o cuprinsese o stare de teamă.

E drept că în cazul în care ești prima dată pe munte și mai trebuie să și mergi pe creastă, nu e un lucru prea confortabil, mai ales pentru un începător. Nu exclud nici faptul că energia în care stăm deja de 3 zile, poate fi ea un factor "agravant".

Eu o cred, deoarece în prima mea excursie cu școala pe munte, cred că aveam 6 – 7 ani, eram parcă în clasa întâi, învățătoarea a stabilit că trebuie să vedem de aproape Crucea de pe Caraiman. Eram un grup de cca. 20 de copii de la cele două clase paralele. Am plecat de la Babele și total neinspirat am luat-o pe Brână spre Cruce. Cine a fost pe acel traseu, știe că poteca e foarte îngustă, în stânga peretele muntelui, în dreapta Jepii. Poteca era prevăzută cu lanțuri prinse cu pitoane de stâncă. Când am ajuns cam pe la mijlocul brânei, un piton s-a desprins, acum aș spune: nimic periculos, dar atunci mi-a creat o așa de mare spaimă, încât ghid fiind am evitat acel traseu. Pot spune că acela a fost primul și ultimul contact cu brâna. Așa că o înțeleg perfect. Interesant este că, acum, când știu unele tehnici de reprogramare a subconștientului, nu am avut timp să elimin acea emoție negativă. Acest lucru m-a făcut să privesc cu înțelegere această stare de teamă.

Ce nu am înțeles este faptul că în loc să facă plajă, să se bronzeze, a preferat să socializeze cu ciobanii. Ce să-i faci, fiecare cu hobby-ul lui.

Dacă ați ști ce bronz se poate obține aici? Nu tu Antalya, nu tu Havai, să vezi bronzul de Gugu.

În sfârșit am ajuns la corturi, dar înainte de a începe împachetarea, trebuie să urmărim tradiția, și să mâncăm. E foarte important acest lucru, pentru a nu exista "zgomote de fond" create de burțile nemulțumite.

Din nou tradiționala omletă, cred că e ultimul pachet, cel puțin așa sper. După o cură intensivă de omletă deshidratată, entuziasmul de a se apropia ora mesei, scade exponențial cu numărul de mese.

Strângerea corturilor este o operație care nu necesită o îndemânare deosebită, dar asociată cu o stare de regret, parcă triplează efortul. M-am surprins de câteva ori trăgând cu ochiul la vârf, și de fiecare dată am simțit cum ochii mi se umezesc. Am simțit aceeași senzație pe care am avut-o ca puștan, ori de câte ori trebuia să mă întorc din tabără. Recunosc însă că pe drumul spre casă, atunci când treceam prin cele 2 tuneluri, prea scurte după gustul meu, aveam oportunitatea să pup fata pe care o plăceam, ținând cont de faptul că era întuneric în compartiment. Vise de "flăcău" în vârstă de 7 ani. Precoce, nu? De data asta, nu beneficiam nici de cele 2 tunele și nici de o fată pe care o plăceam, singurul motiv fiind despărțirea de acest

loc sfânt, plin de o energie deosebită, loc plin de spiritul zamolxian.

Avem o vreme frumoasă, vântul adie doar, sunt câțiva nori pe cer, deci condiții optime pentru drumeție.

Coordonatele fiind clare: drept înainte și apoi la stânga. Precis și clar, deci la drum cu rucsacii în spate, pilotul automat activat și GPS-ul tip cioban mereu la îndemână.

Următorul obiectiv fiind Peștera lui Zamolxe. Am convingerea că aceasta ne așteaptă, și că astfel vom putea bifa ultimul punct de pe ordinea de zi.

Și mergem, și mergem, "zi de vară până-n seară", până ajungem la capătul coamei. În cazul în care am mai fi înaintat 10 m., am fi dispărut în prăpastie. Deci indicația ciobanului, era corectă, mergeți înainte și virați la stânga. Ne oprim să analizăm situația creată. Privim în urmă și vedem încă profilul semeț al Vf. Gugu, deci suntem pe drumul bun. "Steaua" călăuzitoare veghea în continuare drumul nostru.

Ce putea fi mai liniștitor decât să avem o astfel de călăuză.

Fără a mai sta pe gânduri, se întrunește celula de criză și hotărâm că în timp ce seniorii vor constitui adhoc o bază temporară, un grup statuar format din doi juniori va pleca în cercetare, iar cel de al 3-lea junior va asigura legătura dintre cercetași și grosul grupului.

La un moment dat, atenția ne este atrasă de o stâncă care pare a fi o mini copie a Sfinxului din Bucegi.

Ce să fie? Să fie imortalizarea unui dac? Să fie vorba de o copie miniaturală a Sfinxului? Cine să fie autorul acestei opere în piatră?

În timp ce ne puneam asemenea întrebări, privind de la foarte mare depărtare stânca, privim totuși și după cei doi cercetași care deja aproape nu se mai zăreau. Coborâseră o vale largă, destul de abruptă, și urcaseră pe versantul opus.

La un moment dat vine în fugă omul de legătură care ne anunță că suntem chemați. Vestă minunată, însă hotărâm să luăm și rucsacii cu noi, nu așa cum se precizase în mesajul transmis prin mesagerul juniorilor, un fel de "soldatul grec Phidippides", care însă nu a trebuit să alerge 42,195 km., ci doar cca. 700 m. Oricum și asta e o distanță.

Ne ridicăm, luăm din nou rucsacii, îi așezăm pe umerii noștri, atât de încercați, și o luăm la vale. Pe măsură ce ne apropiem, stânca sub formă de dac, devine din ce în ce mai evidentă. Suntem suficient de aproape ca să distingem hanoracul unuia din cercetași. Ce să fie oare? Să fim atât de norocoși? Oricum, priveliștea e atât de mirifică, încât și pentru doar atât și tot merita efortul.

Stabilim o nouă tabără temporară. Suntem în fața unei aglomerări de stânci care prin poziționarea lor, aducea a un sui-generis observator astronomic care ar fi putut asigura condițiile unei cercetări a bolții cerului pe timp de noapte. Pe fundal se vede clar Vf. Gugu.

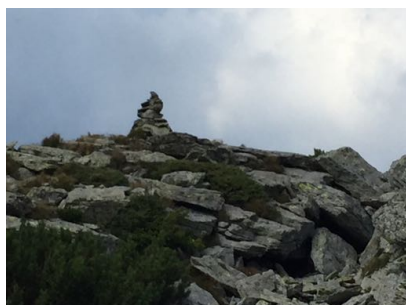
Pe o stâncă, ingenios montată, se poate citi că aceasta e Peștera lui Zamolxe. Deci ciobanul a avut dreptate: înainte și apoi la stânga.

Placa e montată pe o stâncă, cu fața către peșteră, așa încât poți trece liniștit pe lângă ea, fără să o poți vedea. Și totuși, un turist, mă abțin să îi fac o caracterizare așa cum ar merita, a încrustat în placa de marmură dovada trecerii sale pe aici, scrijelindu-și numele pe placa de marmură. Noroc că marmura a fost mai tare decât scula omului, așa încât a reușit doar să zărie placa.

Pasul următor este explorarea peșterii. Echipați corespunzător, ne avântăm în abis.

Pătrundem cu destulă greutate în peștera care are o lungime cam de 30 - 35 m. Pe partea stângă se află o surpătură adâncă de cca. 2 m. Galeria continuă și brusc apare un mic aven de cca. 3,5 m., adâncime.

În poza alăturată, jos în mini aven nu e Zamolxe, e nepotul meu Cristi. În peșteră

Peștera lui Zamolxe

sunt infiltrații pe pereți, iminente de fapt în peșteri de acest gen. Infiltrațiile nu conduc însă la schimbarea categoriei peșterii. Peștera nu e activă, deci nu prezintă un curs de apă subteran, cel puțin la prima vedere. Micul aven se închide cu o gaură foarte îngustă, ceea ce mă face să cred că e vorba de un sifon tipic. Dacă inițial a fost mai largă, e posibil, deoarece pe fundul avenului sunt fragmente de stâncă ce ar fi putut fi generate de o surpare parțială, intenționată sau nu. În condiții normale, ar fi trebuit să aprind un chibrit ca să verific dacă există un curent de aer. Cum nu aveam în dotare o sursă de flacără, resemnarea era singura soluție posibilă. Cum îmi făcusem deja publică dezamăgirea, din rândul celor care ne-am încumetat să intrăm în peșteră, apare o remarcă pe care trebuie să recunosc, este pertinentă. Mi s-a atras atenția că în interior nu se simțea mirosul specific incintelor închise umede, mirosul specific de igrasie. Într-adevăr, aerul era proaspăt, deci peștera avea o ventilație naturală, care primenea permanent aerul din interior. O peșteră înfundată, o grotă, nu putea realiza o primenire a aerului, fără să fi avut un curent de aer realizat de două ieșiri opuse.

Se poate vedea că pereții peșterii sunt parcă dăltuiți în stâncă, iar bolovanul așezat la intrare face practic grea pătrunderea nepoftiților.

Mai e un lucru interesant. Folclorul din zonă vorbește despre existența unui tunel care leaga peștera de Vf. Gugu și care ar continua până la Cetatea Fețelor Albe (Fetelor Albe), cetate în care sacerdoții daci pregăteau preparatele terapeutice, cetate la fel de importantă energetic, ca și Vf. Gugu.

Existența tunelului nu a fost confirmată, dar plecând de la presupunerea că nu iese foc fără fum, și ținând cont că peștera este ventilată natural, mă face să cred cu tărie că acel tunel a existat, dar că din anumite considerente a fost surpat voit. Poate că încă nu suntem pregătiți să înțelegem ce s-ar afla în el. Poziția peșterii o face propice pentru cercetări ale bolții cerești, mai ales că ponderea nopților cu cer senin este net superioară poziției Vf. Gugu, pe care știm că relativ des, dispare, învăluit în ceață.

Ne relaxăm, discutăm, fiecare mai mult cu sine însuși și mulțumim Universului că ne-a dat acest minunat cadou, acum la plecare. A descoperi peștera din care Zamolxe își desfășura cercetările, este un adevărat cadou, un "răsfăț" de care beneficiem.

Timpul trece și mai avem încă o bucată bună de drum până la refugiu, unde vom vedea dacă vom dormi în refugiu, sau afară, ținând cont de faptul că e weekend și mulți vor lua drumul muntelui.

Pentru a scurta drumul, alegem o coborâre pe o vale cu grohotiș care ne solicită mult atenția și reflexele. Oare ce părere are bietul meu genunchi, care parcă s-a "îndrăgostit" de o astfel de coborâre. Îndrăgostit sau nu, realitatea este că nu mă doare și nici nu îmi dă senzații de instabilitate.

Ieșim din zona de grohotiș și căutăm să ne înscriem pe poteci folosite de oi. Interesant e faptul că și oile au descoperit coborârea de tip slalom, în serpentine largi, cu cât mai puține sărituri. E interesant și faptul că la trecerile peste izvoare, oile nu caută zonele cele mai puțin "umede", ele trecând direct prin apă.

De pe șa, în fața ochilor noștri se deschide o priveliște de vis a masivului Borăscu, luminat de razele unui soare care se pregătește de apus.

Coborâm și deodată, în vale, apare stâna pe lângă care trecusem la urcat.

Aici găsim un grup din București, care îl "închiriasse" pe nea Vasile ca ghid montan. Erau se pare cunoscuți ai ciobanului. Într-un țarc era legată o oaie, care parcă plângea. Am aflat că fusese aleasă din turmă pentru a fi transformată în friptură, dar pe care doamnele din grup au cruțat-o. Frumos gest, atât pentru noi, dar mai ales pentru biata oaie. De ce era ținută legată în țarc? Simplu, pentru că dacă era lăsată liberă ar fi fugit în căutarea turmei. Așa că era ținută legată până la întoarcerea turmei. Am mai învățat ceva din tainele oieritului.

Dacă nu am beneficiat de friptură de oaie, am putut în schimb degusta bulz cu brânză de cioban pe jar (nu ciobanul trebuia pus pe jar, ci bulzul). Practic nici brânza nu era de cioban, era de oaie, și nu a fost un bulz, ci 5 bulzuri (nu sunt sigur că pluralul de la bulz este bulzuri), bulzuri care printr-un contract acordat prin încredințare directă, ne-a ușurat de 50 de lei. O fată din grupul găsit la stână, practic cunoscută atât a lui nea Vasile, ghidul, printr-o ordonanță de urgență a stabilit prețul

bulzurilor. Ok, totul e în regulă, deoarece pe lângă mămăligă și brânză, am mai beneficiat și de tăciuni stinși, lipiți de bulz.

De calitatea executării bulzurilor, după cum se vede și în poza alăturată, s-a ocupat nemijlocit nea Vasile, ghid montan și fost cioban, așa cum rezultă și din CV-ul lui.

Mâncăm bulzurile, ce e drept bune, dar cu prea puțină brânză, după gustul meu, și aflăm cu tristețe că refugiul e plin. Pe undeva era normal lucrul acesta, deoarece era weekend și lumea bună urcă la munte.

Această informație a fost pricina opririi ultimului duminicat de bulz, în gât. Cum gâtul meu a fost suficient de încăpător, a trecut duminicul mai departe ne fiind necesară intervenția Salvamont Retezat.

Aceasta fiind situația, ne continuăm drumul până la refugiu. Acolo situația se prezintă exact așa cum fusese descrisă de nea Vasile. Un grup gălăgios, dar ne dotat cu manele, se pregătea de foc de tabără.

Invitați din oficiu de către nea Vasile la focul de tabără, ne grăbim să întindem corturile. Operațiunea, brusc, devine ceva în genul debarcării din Normandia, când totul era planificat, dar în realitate cam nimic nu se potrivea. Așa și noi, planificasem să montăm corturile, dar era imposibil de a găsi un loc care să nu fie în pantă, sau să nu fie presărat cu stânci. Cu eforturi intelectuale susținute, reușim să montăm corturile, cu amedamentul că prin înfigerea cuiele de cort nu am reușit să penetrăm solul stâncos.

Oricum, suntem mulțumiți că nu suntem în bătaia vântului, și deci vom dormi liniștiți, chiar și senioara care în ultimele două nopți își petrecuse timpul nopții rugându-se la toată pleiada de sfinți care ar fi putut să îi sară în ajutor la nevoie.

Focul de tabără s-a desfășurat după toate regulile, dar fără artificii, deci în regim de austeritate.

E clar că ne-am lăudat cu vizitarea peșterii, și se putea citi pe fața unora invidia, iar pe fața altora o indiferență greu de desimulat.

Bineînțeles că nea Vasile a povestit o serie de istorioare legate de legendele care circulă oral, adică din gură în gură.

La foc a venit și un cioban în devenire. La început am crezut că ajută la stână pe timpul vacanței, însă ulterior am aflat că era pe munte cu oile de la vârsta de 15 ani, acum având 17. Am rămas surprins și de faptul că chiar și câinii de la stână sunt de două categorii: câini "comunitari", adică pe care îi folosesc toți ciobanii, și câini privați, câini care ies cu oile numai când stăpânul lor este de serviciu.

Băiatul din poză, cel de lângă nea Vasile, are doi câini "în gestiune", unul din ei manifestând o afecțiune deosebită față de mine, afecțiune nevăzută cu ochi prea buni de stăpân, dar care din politete a închis ochii.

Câinele nu s-a dezlipit de mine toată seara, semn că nu beneficiase de atâta atenție, încă.

Focul de tabără continuă, dar noi seniorii ne retragem pentru deliberări, căci mâine ne vom confrunta cu un coborâș anevoios. Am înțeles de la nea Vasile că și ei vor coborâ tot mâine, așa că vom avea o companie plăcută.

Noapte bună.

07 august 2016

Dimineață puțin răcoroasă, dar plăcută. Ne sculăm bine dispuși și ne permitem o spălare la izvor, unii dintre noi, bineînțeles.

Ne întâlnim la masa improvizată de lângă refugiu unde consumăm ultimele provizii. A fost o masă nu a tăcerii, ci o masă în tăcere, deoarece simt că plecarea iminentă de pe aceste meleaguri de basm, crează o tristețe adâncă. Trebuie să recunosc că pentru prima dată în această expediție mi s-a oferit posibilitatea de a efectua o

Coborârea, masa la stână, focul de tabără

Biată noapte cu spatele numărând stâncile de sub cort

Ascultând atenți oferta lui nea Vasile

ridicare topometrică, folosind spatele, a porțiunii delimitată de conturul cortului. Eu am fost mai norocos, vecinii mei de cort, au "urcat" toată noaptea porțiunea de la ieșirea din cort, la cap, deoarece cortul era montat în pantă și alunecau.

Îngurgitim ultimele provizii, mai privim odată înapoi, dar nu cu mânie, ci cu tristețe că trebuie să ne despărțim de acest loc desprins parcă din basmele copilăriei noastre.

Dar încă mai suntem pe masivul Godeanu, încă mai respirăm aerul curat de munte, rucsacurile s-au ușurat, prin terminarea proviziilor.

Gata de plecare, când nea Vasile și cu ai lui, ne face o ofertă greu de refuzat. Dacă vrem, ciobănașul de aseară, pune la bătaie 3 măgari care să ne poarte până jos rucsacurile. O ofertă care poate fi catalogată în termeni mai puțin academici, plească.

Încărcăm deci bietele animale cu rucsacii pe care îi cărasem în spate până atunci, și ne permitem să luăm și apă de la izvor, fiind siguri că măgarilor le era total indiferent ce cară.

Și așa o pornim la drum, măgarii în față, noi după ei, într-un ritm similar cu andante moderato.

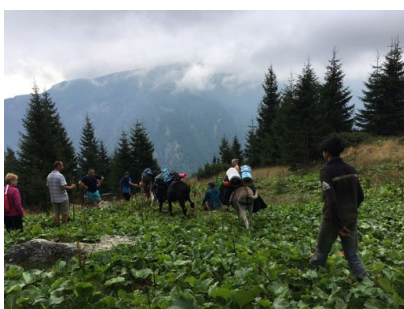
Spre surprinderea mea constat că numai rucsacurile seniorilor au fost încredințate măgarilor, juniorii continuând să își care singuri bagajele. Asta am considerat-o în sinea mea, o palmă morală dată nouă seniorilor, dar mai bine "pălmuiți moral" decât cu rucsacii în spate pe un asemenea coborâș.

Trecem cu bine de prima porțiune mai dificilă la coborâre, tot cu măgărușii în frunte, încărcăți până la refuz cu bagajele noastre. Privind la ei cum "zburdă" printre stâncile care pentru noi erau teste de durabilitate, se trezește în conștiința mea un sentiment de respect deosebit. Cunoscute ca animale încăpățânate, constat acum că de fapt e vorba de o încăpățânare pozitivă, aceea de a duce la bun sfârșit o sarcină asumată. Privind în urmă constat că grupului i s-a atașat un nou membru. Este un mânz de măgar (sper că așa poate fi alintat) care a considerat că e de datoria lui să își urmeze părinții plecați la muncă. E firav, are doar 6 luni, după spusele ciobanului, fiind conceput, născut și crescut pe munte. Ne urmează cu stoicism o bună bucată de drum, după care hotărâște unilateral să se întoarcă, căci experiența asta nu crede că îi va aduce un plus de respect din partea părinților, mult prea ocupați cu evitarea derapajelor datorate terenului accidentat. Cu această ocazie aflăm că măgarii care își duc viața pe munte, nu se potcovesc deoarece ar pierde din aderența copitelor la solul pe care sunt obligați să meargă. O potcoavă metalică ar conduce la alunecări pe stâncă, alunecări care ar pune în pericol încărcătura pe care o duc. Interesantă explicația ciobanului, o alunecare nu ar pune în pericol viața măgarului ci a încărcăturii. Deci pentru un cioban viața bietului animal nu are absolut nici-o valoare, decât o poziție în inventarul viu al stânii. Stau și mă întreb cum pot unii oameni să își fi pierdut în așa hal respectul față de un suflet viu, față de o creație a unui Dumnezeu la care se închină. E clar, eu nu aș fi putut nici-odată deveni un cioban adevărat, cu toate că viața pe munte m-a atras întotdeauna.

Sincer, mi-ar fi plăcut să trăiesc, măcar acum la această vârstă ca un pusnic, undeva în munți, într-o peșteră care însă să nu fie marcată de o placă de marmură pe care să poată să își marcheze trecerea drumeți cu oarecare lipsuri intelectuale. Mi-ar place să fiu liber, să stau doar cu mine însumi în dialog permanent cu Dumnezeul din mine, dar în condițiile actuale asta ar presupune să accept să fiu înregimentat în oastea înalt preafiericitei păstor prin aderarea la o organizație de tip bisericesc, altfel putând fi privit ca un fiu al diavolului, căci tot ce nu e cu biserica, e împotriva ei. Deci afilierea fiind obligatorie pentru a activa ca pustnic. Admițând că semnez o asemenea adeziune, imediat ar trebui să fac "ascultare" și gata cu libertatea dorită. Deci renunț pentru moment la acest gând și prefer să fiu un Toma Didymus, în loc de pustnic. Cel puțin așa, pot spune și scrie ceea ce gândesc, ne fiind nevoie să fac ascultare.

Traseul la coborâre începe cu o porțiune anevoioasă care ne readuce în minte urcușul. Un coborâș plin de sărituri peste stânci, parcă intenționat puse ca să creeze probleme celor care se încumetă să urce sau să coboare de pe munte.

De la ciobănașul care însoțea măgărușii aflăm că de fapt ei nu folosesc în mod

normal acest traseu. Există un alt drum, ce e drept mai lung, urmând coama Branu, trece pe sub vf. Branu (2026 m.), drum care ar ajunge tot la podul din tuburi de beton, dar are și o variantă care coboară pe valea pâraului Merila, pârau în marea parte a anului secăt și care duce direct la baraj. Acest drum e folosit de ciobani pentru aprovizionare și la urcatul și coborâtul oilor de pe munte.

Oricum, alegem traseul deja cunoscut, pe baza principiului: drumul cel mai scurt e cel cunoscut.

Acceptăm vrând nevrând să urmăim blânzii măgăruși, care oricum ne cărau rucsacii.

Drumul prin pădure e puțin mai ușor. Părăsind golul alpin, scăpăm de zona stâncoasă care ne-a creat o îndemânare deosebită în abordarea săritoarelor, care la urcuș ni s-au părut obstacole de grad zero.

Dacă pentru măgăruși traseul ales nu poate fi discutat, pe principiul "ordinul se execută și nu se discută", pentru noi seniorii, care putem discuta "ordinul", acest act de democrație ne dă dreptul să discutăm, dar nu ne dă dreptul și să nu îl executăm.

Acest adevăr mă face să înțeleg care sunt de fapt mecanismele care guvernează o democrație care de 26 de ani, e încă în faza de tranziție. E ceva care folosește principiul: câinii latră, caravana trece. Apropo, am folosit această metaforă într-o discuție cu fiica mea. Ea e plecată din țară de la vârsta de 8 ani, deci nu e la curent cu aceste remarcabile expresii generate de înțelepciunea populară. Deci mă lasă să explic situația pe care o sintetizez folosind clasică expresie: câinii latră, caravana trece. Se uită atent la mine și după o clipă de profundă meditație, mă întreabă candid: "bine, bine, dar cine sunt câinii și cine e caravana"? Genială întrebare, și clar motiv de blocare totală pentru mine.

Aceeși întrebare cred că e pertinent să mi-o pun eu mie însumi: în această democrație de tranziție care are deja vârsta matusalemică de 26 de ani, cine sunt câinii și cine e caravana? Răspunsul se pare că e unul dureros: noi suntem câinii și cei care ne conduc este caravana.

Dar cum suntem în plin căoborâș, întreaga atenție trebuie să ne-o concentrăm pe posibilele piedici naturale ce se pot ivi în drum, fără să fie semnalizate corespunzător.

Încep să apară în calea noastră tot felul de provocări pe care parcă nu le identificasem la urcuș. Treceri pe trunchiuri prăvălite peste pârauri venite de sus din munte, treceri direct prin apa cristalină a izvoarelor, ce ne întâmpină la tot pasul, acestea fiind numai câteva dintre încercările la care vor trebui să facă față bocancii mei impermeabili.

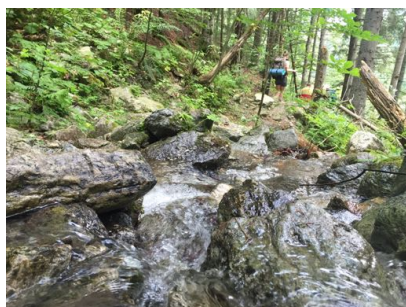
Măgărușii au dispărut de mult din raza mea vizuală, continuăm însă cu un stoicism, demn de invidiat, coborârea printre rădăcini ce par a fi parte dintr-un decor al unui basm cu Baba Cloanța. Cam sinistru comparație, dar asta mi-a venit în minte acum.

Stupoare, la o curbă apare un indicator, pe care ar fi trebuit să îl vedem la urcuș. Spre Vf. Gugu, oare am greșit poteca, sau e doar o invitație de a ne reîntoarce.

Dilemă totală, o fi o potecă ce ocolește refugiul, sau e doar o glumă mai puțin reușită. Oricum indicatorul nu poartă girul celor cu atribuții în resortul turism.

Și iată-ne din nou pe valea Lăpușnicului Mic. Vale splendidă, plină de mister și totodată plină de liniște și pace sufletească. Este o vale care prin șipotul apei care se rostogolește blând peste pietre crează o armonie desăvârșită între lumea fizică și cea non fizică. Am mai folosit expresia asta, și îmi place, căci o adevărată armonie nu se poate obține decât atunci când realitatea fizică este împăcată cu realitatea din noi. De fapt armonia este o stare în care realitatea pe care noi o creem în laboratorul subconștientului nostru intră în rezonanță cu realitatea percepută prin simțurile noastre, cu ajutorul cărora percepem mediul în care ne mișcăm.

De multe ori nu reușim să identificăm elementele din realitatea externă care rezonază cu imaginea pe care subconștientul nostru se încăpățânează să o considere ca fiind singura adevărată. Așa apar marea majoritate a stărilor de disconfort pe care le percepem la un moment dat.

Merg pe valea Lăpușnicului Mic, și trebuie să recunosc că mă simt în armonie cu tot ce e în jurul meu. De ce? Din simplul motiv că emoțiile pe care mi le crează susurul apei rostogolite peste bolovani, aerul curat pe care îl inspir, soarele care e atât de generos, rezonază în subconștientul meu cu noțiunea pe care mi-am creat-o despre pace, liniște și bucurie. De multe ori suntem tentați să căutăm în realitatea fizică anumite imagini stocate în subconștient, ad literam. După părerea mea noi căutăm să punem semnul egal între emoțiile create ca tipare în subconștient și imaginea fizică pe care o percepem. Aici cred eu că se găsește cauza multor deziluzii emoționale. Pentru a intra în armonie cu noi înșine și cu mediul în care existăm, trebuie să învățăm să operăm cu seturi de emoții, nu cu imagini fizice, catalogate drept false emoții.

Dacă vă uitați la un tablou cu un peisaj, ce vă atrage, tabloul în totalitatea lui, sau simfonia de culori pe care o implică? Pentru mulți, răspunsul este: tabloul. După părerea mea, răspunsul e total greșit. Emoția care v-a determinat să spuneți că ceea ce priviți e frumos, nu a fost tabloul, ci paleta cromatică pe care o observați. Culoarele folosite, îmbinarea lor, asta se asociază în subconștientul nostru cu "tiparul" creat, și definit de noi cu a fi frumos. Ei tocmai acest amănunt ne scapă din vedere de multe ori. De aceea un sfat util, provenit de la înțelepții tibetani, spus ucenicilor care asced la rangul de călugăr, este: învățați să priviți, și în momentul în care veți ști să priviți, veți fi înțelepți.

Trăim într-o perioadă când totul din jurul nostru se transformă cu o repeziciune nemai întâlnită, suntem bombardați mediatic cu sugestii de ce și cum trebuie să privim, asta nefiind decât o formă de manipulare în masă, un genocid asupra dreptului nostru de a gândi liber.

A apărut inevitabil meseria de "formatori de opinie", care se erijează în guru atotștiutori a tot ce mișcă și nu mișcă în societate. Și noi ce facem? În loc să privim și să tragem singuri concluzii în raport cu setul nostru de credințe, înfulecăm pe nerăsuflăte toate aberațiile scuipate pe toate canalele media, fără a ne întreba: oare pe cine slujesc acești "guru" apăruți ca ciupercile după ploaie.

Ca o terapie obligatorie este să învățăm să privim, ca să devenim înțelepți. Nu e greu, e doar o problemă de voință. Mergeți în locuri care vă crează pace sufletească și regăsiți-vă. Nu e neapărat să urcați pe munte, găsiți un loc în care să vă simțiți bineveniți și priviți în voi. Vă garantez că veți rămâne surprinși de ce veți descoperii. Veți descoperii cu siguranță pe Dumnezeu din voi, care nu pleacă urechea la falșii formatori de opinie. Vă recomand să citiți și să practicați spirala din templul regășirii luminii din Brasil (<http://metahealing.info/wp-content/uploads/2016/07/Jurnal-Abadiânia-2016.pdf>). Vă garantez că nu veți regreta, asta numai dacă veți reuși să fiți sinceri cu voi înșivă.

Faptul că deja am coborât cca. 600 m., de la refugiu, îmi dă o senzație de înviorare. Sunt doar 3,5 km. de la refugiu, dar parcă acum am început coborâșul. Nici urmă de oboseală, poate și datorită peisajului care parcă te farmecă. Uit și de cele două contacte pe care partea mea dorsală le-a realizat cu solul tare, mai puțin prietenos, la trecerea peste un mic pârau ce se strecoară printre stânci alunecoase.

Dar să ne reîntoarcem la splendoarea văii Lăpușului Mic. Privesc fără să vreau în urmă, și parcă ceva mă cheamă înapoi. Printre coamele brazilor care flanchează valea, simt în inima mea piscul semeț al Gugului, care încet încet se acoperă de nori negri, prevestitori de vreme rea. Dacă e să vorbim despre ce poate însemna o astfel de experiență, pentru cineva care iubește muntele, atunci nu putem evita subiectul legat de anturajul în care ne-am petrecut copilăria. După părerea mea, primul "sâmbure" ce trebuie "plantat" pentru un viitor iubitor al muntelui, acest lucru trebuie făcut în jurul vârstei de 4 – 7 ani. O asemenea sămânță va încolții și va da rod, atunci când adolescentul va începe să își creeze cercul de prieteni.

Eu sunt convins de faptul că un om de munte adevărat crează în jurul lui un câmp energetic armonios, care atrage persoane cu o încărcătură energetică similară. Un iubitor de munte nu poate trăi decât într-o armonie cu sine, armonie pe care muntele i-o transmite. Muntele e o entitate în armonie deplină cu Universul și deci și cel care se identifică cu el, e în armonie cu Universul.

Am folosit acest prilej pentru a mă adresa părinților care au copii mici. Duceți copiii la

O feerie pe drumul de întoarcere

Încă mai există speranță

Poza de final

Cascada din Godeanu (nu Cascada Scurtă care e impozantă, dar care nu a fost inclusă în itinerar de data asta)

munte, faceți cu ei drumeții, dar țineți copiii departe de drumeții a căror singur scop sunt grătarele îmbibate cu manele. Propuneți drumeții tematice, implicați copiii în pregătirea drumețiilor, și vă garantez că atunci când vor fi mari, vă vor mulțumi.

Toate aceste gânduri mi-au venit de fapt atunci când am întâlnit pe cei doi tineri la Refugiul Gugu, în prima zi. Erau luminoși și fericiți că erau acolo.

Continuăm drumul pe minunata vale, sălbatică și totodată virgină. Marcajul e bine realizat, și așa cum am fost surprins la urcuș, e roz. Acum îmi aduc aminte că la intrarea în rezervație ni s-a atras atenția că marcajul este bandă roz, făcută cu spray-ul. Poate nu aveau pe stoc decât spray roz, asta ar putea fi o explicație.

Roz sau nu, marcajul ne însoțește în continuare spre încheierea acestei aventuri, experiență pe care nu o voi uita. Mă uit la tovarășii mei de drum, nu par obosiți, dar se poate citi pe chipul lor un regret generat de iminenta încheiere a expediției.

Șerpașii măgăruși nu se mai văd iar grupul s-a împărțit în două "subgrupe": seniorii care încearcă să forțeze finišul și seniorul care este asistat îndeaproape de juniori.

Suntem aproape de ieșirea din vale, aproape de podul din tuburi de beton și iuțim pasul. De ce simțim asta? Nu știu, poate doar din dorința de a înlocui bocancii cu sandalele din mașină.

Drumul e splendid, simțim o melancolie profundă și parcă ar fi frumos ca cel pe care l-am venerat în cele 5 zile, să ne dea măcar un semn de rămas bun, acum când suntem atât de aproape de despărțire.

Da, Muntele Sfânt al Dacilor și entitățile care ne-au însoțit, au un mesaj pentru noi, un mesaj de rămas bun pe care îl primim cu dragoste, un mesaj care e scris cu roșu pe un perete de beton, și așa trebuie să rămână: **"Încă mai există speranță"**.

Scris cu culoare roșie, simbolizează sângele înaintașilor noștri și pe un zid de beton, ca să nu poată fi distrus, nici de intemperii și nici de vrăjmași.

Da, încă mai există speranța ca noi, cei care avem datoria sacră de a purta spiritul dac peste veacuri, să fim mândri de misiunea de a fi parte dintr-un popor ales și să ne asumăm răspunderea de a spune tuturor acest adevăr.

Trecem podul din tuburi de beton și ne îndreptăm spre mașini.

Aici ne așteptau șerpașii noștri, blânzii măgăruși, pe care îi recompensăm prin intermediul a 50 de lei, oferii tânărului cioban în devenire.

Ne schimbăm recuzita, și devenim din nou orășeni, ne urcăm în mașini și cu regrete în suflet, demarăm către "civilizație", dar nu înainte să immortalizăm finalizarea excursiei. Relaxați, bronzati și mulțumiți că am reușit să atingem toate obiectivele propuse. Așa arată poza de "familie" la final de expediție.

Ne urcăm în mașini și pornim, trecem pe lângă cascada din Godeanu, care datorită lipsei ploilor, are un debit scăzut, dar totuși impozantă prin înălțimea de la care cade apa. Este cunoscută sub denumirea de Cascada Mică, dar impozanța ei, mai ales în perioadele cu debit mare, te face să te îndoiești de imaginația celui care i-a pus acest nume. Oricum, gusturile nu se discută.

Drumul de întoarcere e la fel de populat de stânci căzute, dovadă că suntem departe de respectul față de plătitorii de impozite, iar contravaloarea vignetei nu a afectat pozitiv această zonă.

Trecem de bariera care indică faptul că am ieșit din perimetrul Rezervației Retezat. Sunt parcate 2 auto speciale ale salvamontului Retezat, fapt care ne umple de un bonus de liniște, datorat de faptul că dacă am fi avut nevoie de ajutor, acești bravi oameni ai muntelui, erau lângă noi, dar nefiind cazul, nu i-am putut vedea în acțiune.

Le mulțumim totuși în gând pentru dăruirea lor, și apreciem la ei faptul că sunt totuși oameni. Această constatare am realizat-o când am zărit pe unul din ei cu țigara în gură și doza de Bucegi în mână. Asta m-a dus cu gândul la o posibilă trădare, dar curând m-am trezit la realitate, încă nu există bere "Retezat", așa că sârmanul om a

Rămas bun Munte Sfânt al Dacilor

trebuie să înghită în sec și să accepte un Bucegi. L-am absolvit de trădare și ne-am continuat drumul spre baraj.

Aici facem un ultim popas, înainte de a nedespărți de Godeanu cu al său vârf Gugu. Ne oprim și întoarcem capul spre cel care ne-a fost gazdă primitoare câteva zile.

Privesc în minte cum norii negrii încep să înghită vârful Gugu care aproape nu se mai vede. Îmi închipui cum ar arăta acum fosta noastră bază de pe șeaua dintre Vf. Merila Mică și Merila Mare. Rostesc în gând o rugăciune de mulțumire tuturor entităților care au permis această expediție. O rostesc în gând, deoarece sunt total împotriva ritualurilor practice de biserici, când li se cere enoriașilor să accepte un text, uneori memorat al unor rugăciuni recitate actoricește pe de rost. O rugăciune, ca să poată fi "ascultată" de Divinitate, trebuie să îndeplinească trei cerințe: să fie spontană, să fie personală și să fie din inimă. De aceea, mulțumirea mea întrunește toate aceste cerințe.

Ne luăm rămas bun de la bunul Zamolxe, de la Muntele Sfânt al Dacilor și pășim într-o lume a cărei cerințe nu totdeauna ne sunt prielnice, dar de care avem mare nevoie în dorința noastră de evoluție. Fără această lume a antagonismelor, ar fi imposibil să antrenăm "liberul nostru arbitru", motiv pentru care Dumnezeu l-a alungat pe Adam și Eva din Eden. Dumnezeu s-a folosit de chestia cu mărul pentru a îi da posibilitatea lui Adam să crească spiritual. Astăzi s-ar spune că Dumnezeu s-a folosit de o chichiță avocătească ca să îl determine pe Adam să se dezvolte pe propriile picioare, în loc să "lenevească" în Eden.

Ne luăm rămas bun de la primitoarea noastră gazdă, de la cel care mi-a suportat 5 zile pseudo îndoielile mele, nu înainte de a îi fi recunoscător că nu m-a pus să testez teoria mea legată de dialogul cu animalele, scoțându-mi în cale una dintre viperele care populează zona. Se pare că și lor le prieste energia locului. Trebuie să recunosc că nu mi-ar fi fost la îndemână să fiu nevoit să "parlamentez" cu o astfel de ființă, după ce aș fi călcat-o din greșeală pe coadă. Acesta a fost și motivul pentru care nu am avertizat grupul de existența lor.

Paradoxal, noi avem nevoie de contraste pentru a ne dezvolta spiritualicește, iar o viață dusă în paradisul din care tocmai plecase Adam, nu ar trebui să fie decât o gură de oxigen, o reîntoarcere temporară la origini.

Dacă plecăm de aici doar cu sentimentul că aparținem unui neam de viteji și înțelepți, și tot a meritat osteneala noastră.

Postfață

Sunt de câteva zile sosit în București și încă sunt sub influența impresiilor trăite.

Azi (14 august) am avut o pornire a cărei proveniență nu pot să o explic. M-am trezit că iau pendulul și mă îndrept plin de entuziasm către bidonul cu apă adus de pe Gugu, căci dacă tot era gratisă apa, am făcut provizii. Sper să nu devin nepopular pentru cei care îmbuteliază așa zisa apă plată. Deci cu riscul de a le produce acestora pagube financiare, am adus un bidon cu apă de izvor. De fapt întregul grup expediționar a făcut același lucru.

Deci, înarmat cu pendulul meu preferat, adus de mine din Brazilia, am purces la testarea apei. "Surprise" (expresia asta neaoș românească am auzit-o pe Lipscani, când chelnerul a adus nota unui client care servise doar un suc), pendulul a început să se învârtă în sensul acelor de ceasornic. Nu îmi venea să cred. Am luat alt bidon de apă plată cumpărat din comerțul capitalist. Pendulul a devenit total impasibil la eșantionul de test. OK, mi-am zis, o fi pendulul "obosit sau plictisit" de testele mele uneori ciudate, chiar și pentru mine, așa că am luat alt pendul, unul din cuarț de stâncă, pe care îl folosesc doar pentru teste speciale. Așez pendulul deasupra recipientului cu apă de pe Gugu, rezultat similar cu cel anterior, așed peste apa plată, rezultat zero.

De remarcat este amplitudinea oscilațiilor. Neavând termen de comparație, mă rezum doar la a constata amplitudinea oscilațiilor. Am și diagrame de evaluare a amplitudinii, dar emoția descoperirii împletită cu lenea, m-au oprit la declanșarea unei cercetări științifice amănunțite.

OK, îmi zic, lasă că dezleg eu misterul. Pun mâna pe telefon, și sun la un membru al expediției, acesta răspunde după 6 – 7 apeluri, semn că nu era cea mai potrivită oră de a suna. Într-un final răspunde, îl întreb dacă mai are apă de la munte. NU, vine prompt răspunsul, cu explicația oarecum bizară că neavând apă în casă, a pus în farfuria de apă a pisicii ce rămăsese. "Preafericită" pisică, deci se găsesc preafericite ființe și în lumea patrupedelor, nu numai în cea a bipedelor. Închid telefonul fără a povesti descoperirea mea, nu de alta dar nu doream să declanșez un "pogrom" împotriva bieteii pisici.

Continui să sun, în sfârșit aud o voce care îmi crează o stare de exaltare, simțind că are ceea ce căutam eu (atenție, mă refeream la apă adusă de pe Gugu, nu la altceva).

Întreb dacă pot să îi fac o scurtă vizită, cu toate că era ora 21. Primind acceptul, mă îmbrac, iau cele 2 pendule, alerg la tramvai, unde nu plătesc, deoarece sunt un fericit pensionar (remarcați că sunt doar fericit pensionar, căci cu mica mea pensie pe lună, oricât m-aș strădui, nu pot fi un preafericit).

Cobor din tramvai, alerg la scara blocului, dar fatalitate, liftul e în revizie. Urc vitejește pe scări, gâfâi, dar nu mă dau bătut. Sun la ușă, pătrund în bucătărie și solicit să mi se prezinte eșantionul de apă de pe Gugu. Se pare că hotărârea din glasul meu a creat o atmosferă similară cu intrarea în casă a mascașilor. Fără nici-o rezervă este adusă apa. Fără explicații, pun un pendul peste eșantion. Rezultatul, oscilații ample ale pendulului, folosesc celălalt pendul, rezultat similar. Rog să mi se aducă o mostră de apă plată, rezultat zero. Mulțumesc, îmi iau pendulele, dar înainte de plecare, îmi trece un gând prin minte. Știind că persoana respectivă este o persoană religioasă practică, întreb dacă are aghiasmă în casă. Întrebare inutilă, căci eram convins că are. O rog să îmi aducă un pic, asigurând-o că testul pe care intenționez să îl fac nu reprezintă o blasfemie la adresa convingerilor ei. Pun pendulul (cel din Brazilia) și observ amplitudinea oscilațiilor. Se rotește cu o amplitudine având un diametru de cca. 14 cm., mut același pendul peste eșantionul cu apă de pe Gugu, fantastic, amplitudinea este de peste 26 cm., practic pendulul se rotește aproape în plan orizontal.

Mulțumesc pentru colaborare și dau să plec satisfăcut de rezultat, chiar dacă a trebuit să urc fără lift 6 etaje.

Mă conduce gazda până la ușă și înainte de ne ura tradiționalul salut de rămas bun, adică acel "pa", pe care nu cred că voi fi în stare vre-odată să îi dau intonația corectă, îmi spune un lucru care m-a crucit pe loc. Zice ea: ști, și eu voiam să te sun. Am primit un mesaj. Na, îmi zic, pleacă din nou la munte, deci i-a plăcut. Nu, mesajul pe care îl primise era mult mai profund. Mesajul primit pe munte era că "e timpul să nu mai judece oamenii". Frumos, deci Muntele Sacru al Dacilor e viu și ne trimite atunci când avem nevoie, mesajele de care avem nevoie. O felicit, și mă reped pe scări în jos, gândindu-mă la cele două revelații de azi: apa sfântă de pe Gugu și mesajul primit de tovarășa noastră de drumetie. Eu cred că până astăzi s-a temut să vorbească despre acest mesaj, de teamă de a nu fi luată în derâs, dar azi după ce s-a convins că apa băută 5 zile pe munte e sfântă cu adevărat, a înțeles că mesajul era adevărat și nu doar o închipuire.

Pot acum găsi o justificare asupra cauzelor longevității ridicate a oamenilor care trăiesc în zonă. Pe lângă aerul încărcat de energie, apa, care pot spune acum că e sfântă, liniștea, lipsa poluării de orice fel, pe lângă toate acestea, acești cu adevărat preafericiți locuitori, sunt în comuniune, la nivel de subconștient, cu spiritul strămoșilor noștri daci, cei care au vegheat și veghează ca poporul ales să nu dispară, și dacă privim în urmă, mulți au vrut să îngenucheze acest popor și nu au reușit.

Această experiență a aprins led-urile mele (leduri căci sunt mai economice), deci nu beculețele, căci astea din urmă sunt în clasă D de energie. Fiind o oră mult prea târzie ca să întocmesc un sondaj de opinie, hotărâsc ca a doua zi să efectuez un sondaj printre seniorii expediției. Juniorii au fost excluși din start, răspunsurile lor fiind nesemnificative pentru scopul cercetării. Vorba aceea, cine plătește

stabilește și cum trebuie să sune rezultatele sondajului de opinie. În cazul de față, întrebările chestonariului au fost doar două: ai avut după întoarcere febră musculară și au reapărut problemele semnalate la plecare?

Încep cu mine, ca fiind decanul de vârstă al expediției: genunchi instabil la plecare, dispariția instabilității pe timpul deplasării, lipsă oboseală, reapariția instabilității la cca. 48 de ore de la sosirea în București, fără febră musculară.

Următorul ca vârstă: cel cu "papagali" care cu ciocurile lor jenau la mers, dispariție totală a durerilor pe munte, mers fără probleme, lipsă oboseală, lipsă febră musculară, la 3 zile de la revenirea în București, "papagalii" își reiau activitatea.

Cel mai tânăr senior: nimic de semnalat la plecare, lipsă febră musculară după sosire. Pe întreaga durată a turului, lipsă oboseală chiar dacă nopțile, în loc să doarmă, au fost folosite pentru înălțarea de rugă către toți cei știuți și neștiuți potențiali susținători.

Cam astea sunt observațiile unui Toma Didymus care a urcat pe Vf. Gugu, Muntele Sacru al Dacilor.

Ca o recomandare: mergeți pe Gugu, dar nu doar pentru a beneficia de energia locului, ci pentru a vă contopi în spiritul dac, căci nu veți putea să vă simțiți parte a poporului ales, fără să vă veți fi scăldat în seva strămoșilor zalmoxieni.

Hai să ridicăm fruntea și să începem să privim de la înălțimea trecutului nostru, hai să fim mândri de ceea ce suntem și să conștientizăm că suntem urmașii poporului ales, iar Zamolxe veghează ca să nu pierim, noi fiind de fapt bogăția lui.

Bucurați-vă că sunteți urmașii dacilor viteji și înțelepți și înainte de alte locuri frumoase, încercați să vă cunoașteți țara care e unică în lume din punct de vedere energetic.

Mulțumesc membrilor expediției pentru că au fost de acord să însoțească un Toma Didymus, cam "ciudat" uneori, și vorbăreț doar în scris.

Dragi prieteni, pe curând.

PS. Sper din tot sufletul ca nici-un prosper om de afaceri să nu citească acest jurnal, deoarece există riscul ca cu șpagă să reușească să concesioneze izvoarele și să exporte apa îmbuteliată. Ce numai Ceaușescu să bea apă numai de la 7 izvoare, situate între Scropoasa și Bolboci, blocându-le pentru muritori?

Trebuie să felicit pe cei care au marcat poteca numai până la refugiu, protejând astfel restul masivului de neaveniți, ca de exemplu de cei care și-au "semnalat" trecerea pe la Peștera lui Zamolxe, scrijeling pe placa de marmură. Rușine pentru asemenea turiști care nu respectă legile scrise și nescrise ale muntelui.

Pe curând, și vă rog să mă iertați dacă prin cuvintele mele v-am rănit crezurile, sau v-am zdruncinat credințele. Tot ce am scris aici, nu sunt altceva decât impresiile unui Toma Didymus ajuns pe Muntele Sfânt al Dacilor. Vă rog să mă iertați.

Și pentru că am ajuns la acest punct, doresc să mulțumesc Universului, Divinității, soției mele și tuturor entităților care au fost lângă mine înlesnindu-mi atât experiența din Brazilia, cât și această extraordinară întâlnire cu spiritul dac. Fără ei nu aș fi putut pune piciorul pe Sfântul Munte al Dacilor. Fără ei nu aș fi putut simți trăiri ce nu pot fi descrise în cuvinte.

Mulțumesc tuturor celor care mi-au permis să scriu aceste prime două jurnale, căci fără acordul lor nu aș fi putut scrie. Am convingerea că vor fi alături de mine și anul viitor când voi pleca pe El

Camino, Drumul francez, ce se va încheia pe 25 iulie la Santiago de Compostela, și la "expediția" din septembrie, tot anul viitor la Cetatea Fetei Albe, Blidaru, Costești și Sarmisegetusa Regia.

Și așa și va fi.